

ምዕራፍ 14

1. በዲሞክራሲ የደከመውንም ተቀብሎት፤ በአላቡም ላይ አትፍ ረዱ። 2. ሁሉን ይበላ ዘንድ እንደተፈቀደለት የሚያምን አለ፤ ደካማው ግን አትክልት ይበላል። 3. የሚበላ የማይበላውን አይ ናቀው። የማይበላውም በሚበላው አይፍረድ፤ እግዚአብሔር ተቀብሎታልና። 4. አንተ በሌላው ሉሌ የምትፈርድ ግን ነህ? እርሱ ቢቆም ወይም ቢወድቅ ለገዛ ጌታው ነው፤ ነገር ግን እግዚአብሔር ሊያቆመው ይችላልና ይቆግላል።

5. ይህ ሰው አንድ ቀን ከሌላ ቀን እንዲሻል ያስባል፤ ያ ግን ቀን ሁሉ አንድ እንደ ሆነ ያስባል፤ እያንዳንዱ በገዛ አእምሮ ለው አጥብቆ ይረዳ። 6. ቀንን የሚያከብር ለጌታ ብሎ ያከብራል የሚበላም እግዚአብሔርን ያመሰግናልና ለጌታ ብሎ ይበላል፤ የማይበላም ለጌታ ብሎ አይበላም እግዚአብሔርንም ያመሰግናል። 7. ከእኛ አንድ ስንኳ ለራሱ የሚኖር የለምና፤ ለራሱም የሚሞት የለም፤ 8. በሕይወት ሆነን ብንኖር ለጌታ እንኖራለንና ብንሞትም ለጌታ እንሞታለን። እንግዲህ በሕይወት ሆነን ብንኖር ወይም ብንሞት የጌታ ነን። 9. ስለዚህ ነገር ሙታንንም ሕያዋንንም ይገዛ ዘንድ ክርስቶስ ሞቶአልና ሕያውም ሆኖአልና።

10. አንተም በወንድምህ ላይ ስለ ምን ትፈርዳለህ? ወይስ አንተ ደግሞ ወንድምህን ስለምን ትንታለህ? ሁላችን በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት እንቆግላለንና።

11. እኔ ሕያው ነኝ ይላል ጌታ ጉልበት ሁሉ ለእኔ ይንበረ ከኩል ምላስም ሁሉ እግዚአብሔርን ያመሰግናል።

12. ተብሎ ተጽፎአልና። እንግዲያስ እያንዳንዳችን ስለራሳችን ለእግዚአብሔር መልስ እንሰጣለን።

13. እንግዲህ ከዛሬ ጀምሮ እርስ በእርሳችን አንፈራረድ! ይልቁን ግን ለወንድም እንቅፋትን ወይም ግሰናኪያን ግንም እንዳ ያኖርበት ይህን ቁረጡ። 14. በራሱ ርክስ የሆነ ነገር እንደ ሌላ በጌታ በኢየሱስ ሆኖ አውቄአለሁ ተረድቼአለሁም ነገር ግን ምንም ርክስ እንዲሆን ለሚቆጥር ለእርሱ ርክስ ነው። 15. ወንድምህንም በመብል ምክንያት የምታሳዝን ከሆንህ እንግዲህ በፍቅር አልተመላለህም። ክርስቶስ ስለ እርሱ የሞተ ለትን እርሱን በመብልህ አታጥፋው። 16. እንግዲህ ለእናንተ ያለው መልካም ነገር አይሰደብ፤ 17. የእግዚአብሔር መንግሥት ጽድቅና ሰላም በመንፈስ ቅዱስም የሆነ ደስታ ናት እንጂ መብልና መጠጥ አይደለችምና። 18. እንደዚህ አድርጎ ለክርስቶስ የሚገዛ እግዚአብሔርን ደስ ያስኛልና በሰውም ዘንድ የተመሰገነ ነው። 19. እንግዲያስ ሰላም የሚቆምበትን እርስ በርሳችንም የምንታነጽበትን እንክተለ። 20. በመብል ምክንያት የእግዚአብሔርን ሥራ አታፍርስ። ሁሉ ንጹሕ ነው፤ በመጠራጠር የተበላ እንደሆነ ግን ለዚያ ሰው ክፉ ነው። 21. ሥጋን አለመብላት ወይንንም አለመጠጣት ወንድምህም የሚሰናከል በትን አለማድረግ መልካም ነው። 22. ለአንተ ያለህ እምነት በእግዚአብሔር ፊት ለራስህ ይሁንልህ። ፊትና መልካም እንዲሆን

በግብርናው ነገር በራሱ ላይ የግዴረርድ ብፁዕ ነው። 23. የግጥራጥረው ገን ቢሰጥ
በእምነት ስላልሆነ ተኮንኖአል፤ በእምነትም ያልሆነ ሁሉ ኃጢአት ነው።

* * *

ምዕራፍ አሥራ አራት

በዚህ ምዕራፍ ደግሞ ስለ ክርስቲያን ኑሮ እናነባለን። በምዕ.12 ስለ ክርስቲያን ኑሮ በእግዚአብሔር ዘንድ በምዕ13 ስለ ክርስቲያን ኑሮ በመንግሥት ዘንድ እንብበናል። አሁን በምዕ.14 ላይ ስለ ክርስቲያን ኑሮ በወንድሞች ዘንድ እናነባለን። ሁሉም በክርስቶስ ሲያምኑ በሃይማኖትም እንድ ሲሆኑ በክርስቲያን ወንድማማቾች መካከል አንዳንድ የልማድ ነገርና የእምነት ልዩነት ይኖር ይሆናል። ይህ ሲሆን የአንድ እውነተኛ ክርስቲያን ኑሮው ወይም አካሄዱ፣ እምነቱ ጥቂት ከሆነው ወንድም ጋር እንዴት መኖር እንደሚገባው ሐዋርያው ያስረዳናል።

መሠረታዊ ስለሆነ ስለ ክርስቶስ ነገር እንዳይደለ መገንዘብ ነው። መሠረታዊ ስለሆነው ነገር ቅዱስ ጳውሎስ ራሱ «እኛ ብንሆን ወይም ከሰማይ መላዕክት ከሰበክንላችሁ ወንጌል የሚለይ ወንጌልን ቢሰብከላችሁ የተረገመ ይሁን» ብሎ ጽፎአል። (ገላ.1:8) በዚህ በምዕ.14 እና 15 መጀመሪያ ላይ የተናገራቸው ነገሮች ከፍ ያሉ የሃይማኖት ነገሮች ሳይሆኑ ዝቅ ያሉ የልማድ ጥርጥሮች ናቸው። በክርስቶስ በመወለዱና በመሞቱ በመነሣቱም ስለ ማመን ነገር ሳይሆን ሥጋ ስለመብላት በዓላትንም ስለማክበር ነገር ነው። መሠረታዊ በሆኑት በታላላቅ የክርስቶስ ትዕዛዞች ዘንድ ልዩነት ሊኖር የሚይቻል ነው። በትንንሽ የእምነት ነገሮች ግን ልዩነት ይኖር ይሆናል። በዚህ ምዕራፍ የምናነበው በወንድምና በወንድም መካከል ስለሚኖሩ ስለ ትንንሽ የእምነት ወይም የጥርጥር ነገሮች ነው።

ከዚህ በፊት እንዳየን በሮሜ ቤተ ክርስቲያን ውስጥ አይሁድና አሕዛብ ሁሉቱም ተገኙ። አይሁዶቹ ከሕፃንነታቸው ጀምሮ በሕግ(አሪት) ተወሰነው ኖረዋል፤ ሕይወታቸውም ሁሉ ለሕግ ተገዝቶ ነበር። ያደረጉት ሁሉ በውሳኔ እንዲወሰን ለምደዋል ግለት ነው። ለአሕዛብ ግን ሕግ (አሪት) አልተሰጣቸውም ነበርና እነርሱ በነፃነት ኖረዋል። አረማመዳቸው ሕይወታቸውም በሕግና በውሳኔ እንዲወሰን አልለመዱም። ሌላውን ነገር ሁሉ ትተው በክርስቶስ ብቻ ማመን ለአሕዛብ ቀላል ነበረ አይሁድ ግን ያደረጉትን ሁሉ ትተው አሕዛብ በክርስቶስ ብቻ እንዲያምኑ ግድረግ ነበረባቸው። አይሁዶች ያደረጉትን ሁሉ የወሰነውንና ከእግዚአብሔር ዘንድ የመጣላቸውን ሕግ ትተው በአሕዛብ ነፃነት መኖር ቸገራቸው። ይህ ነገር ከዚህ በፊት እንደ ተነሣ ሐዋርያት የመደቡትንም ነገር በሐዋ.15:23-29 ላይ እናያለን። አይሁድን የሚያስጸይፋቸውን ነገሮች አሕዛብ እንዲያስቀሩ ያን ጊዜ ደግሞ ታዝዞ ነበር። አይሁድና አሕዛብ በአንድነት በተገኙበት ቤተ ክርስቲያን ውስጥ እነዚህ ትንንሽ የልማድ ልዩነቶች እንደሚነሡ ማንም ሰው አይዘነጋውም። የግድ ተነሥተዋል። ሲነሡም በእንደዚህ ያሉ ነገሮች ጥርጥር የሌለባቸው «ኃይለኞች»

ጥርጥር የተሰማቸውን «ደካሞችን» ወደ መናቅ ጥርጥር ያለባቸውም «ደካሞች» የተባውንም ያልተገባውንም ሳይለዩ ሁሉን እንደ ገዛ ፈቃዳቸው ባደረጉት «ኃይለኞች» ላይ ወደ መፍረድ ተቃርበዋል።

ምዕራፉ በሁለት ክፍል ይከፈላል። ደካሞች በኃይለኞቹ ላይ ይፈርዱ ነበርና መጀመሪያው ክፍል ከቀ.1-12 ድረስ በተለይ ለደካሞች ተጽፎ «አንዱ በአንዱ ላይ አይፍረድበት» ይላል። ከዚያም በኋላ ደግሞ ኃይለኞች ደካሞቹን ይንቁ ነበር፤ ሁለተኛው ክፍል ከቀ.13-23 ድረስ በተለይ ለኃይለኞች ተጽፎአል። «ወንድምን በመናቅ ምክንያት ለወንድሙ እንቅፋትን ወይም ማሰናከያን ማንም እንዳያናርበት ይህን ቁረጡ» ይላል። የክርስቶስን ርገራጌ አይታችሁ ተፋቀሩ እንጂ አንዱ በአንዱ ላይ አይፍረድ አንዱ አንዱንም አይናቅ ማለት ነው።

ቀ.1-12፡- «በእምነት የደከመው» የተባለው ሰው ሃይማኖት የጎደለበቱ ወይም እውነተኛ ክርስቲያን ያልሆነው ማለት ሳይሆን በልዩ ልዩ የደንብና የልማድ ነገሮች ጥርጥር ያለበት ሰው ማለት ነው። ሥጋን መብላት ይገባው እንደሆነ ወይም የአትክልትን በዓል ቀን ማከበር ይገባው እንደሆነ አያውቅም። ስለዚህ ሁሉ ነገር ሕግን ለማግኘት አልቻለምና ያን ማድረግ ይህንና ያንም መብላት አያውቅምና በጥርጥር ላይ ሆኖና ኃጢአትን ለመሥራት ፈርቶ ይኖራል። ሁሉን ይበላ ዘንድ እንደተፈቀደለት የሚያምን ሰው ማለት ጥርጥር የሌለበት ሰው «ደካማ» ይባላል። «ደካማነቱ» ምን እንደሆነ በ1ኛቆሮ.8:7 እናያለን። «ለጣዖት የተሰዋ ነው ብለው ይበላሉና ሕሊናቸው ደካማ ስለሆነ ይረካል» ይላል፤ ማለት ጣዖታትን ዱሮ ስለ ለመዱ ያ ለጣዖታት የተሰዋ ሥጋ ልዩ እንደሆነ ገና ይሰማቸዋል። «ደካማ ሰው» እንደዚህ ነው። (1ኛቆሮ.8:10+12)። «ኃይለኛው» ግን ጣዖት ሁሉ ከንቱ እንደሆነ ያውቃልና፤ «ሥጋ ሁሉ ሥጋ ነው» ብሎ ለጣዖት የታረደውን ሥጋ ምንም ሳያስብ ይበላል። በቆሮንቶስ እንደነበረ እንዲሁ በሮሜ ችግሩ ለጣዖት ስለተሰዋ ሥጋ እንደሆነ ወይም በሮሜ ቤተ ክርስቲያን አይሁድና አሕዛብ አብረው ስለ ተገኙ ችግሩ ስለ ገደብና ስለ ርኩስ መብል (ዘሌዋ.ምዕ11) ወይም ስለ ሥጋ አስተራረድ ነገር እንደሆነ (የሐዋ.15:20+28+29) ዛሬ አልታወቀም። ይሁን እንጂ ቅዱስ ጳውሎስ እንደ እነዚህ ባሉት ነገሮች ምክንያት ሳይለያዩ እንዲተባበሩ ይመክራቸዋል።

ኃይለኛው ደካማውን አይናቅ፤ ደካማውም በኃይለኛው ላይ አይፍረድ፤ ሁለቱን እግዚአብሔር ተቀብሎአልና፤ እግዚአብሔርም በሉሌ ላይ ለመፍረድ ለሰው ሥልጣን የሰጠው ማን ነው? ቢቆምም ቢወድቅም የጌታው ጉዳይ ነው እንጂ የሌላ ሰው ጉዳይ አይደለም። ነገር ግን አይወድቅም ጌታው ሊያቆመው ይችላልና፤ (ቀ.1-4)።

የቀን አከባበር ነገር እንደዚሁ ነው። አንድ ሰው አንድን ቀን በልዩ አከባበር ያከብረዋል ሌላው ሰው ግን ቀን ሲባል ሁሉም አንድ ዓይነት እንደሆነ ያስባል።

በእንደዚህም ያለ ነገር የተሰጠን መሪ ቃል «እያንዳንዱ በገዛ አእምሮው አጥብቆ ይረዳ» የሚል ቃል ነው። ማለት እያንዳንዱ ለእርሱ የሚሆነውን የጌታን ፈቃድ ይረዳ ማለት ነው። የሁላችን አሳብ እግዚአብሔርን ደስ ለማሰኘት ነው እንጂ ሰውን ደስ ለማሰኘት የሚኖር ክርስቲያን የለም፤ (ገላ.1:8)። በእግዚአብሔር ፊት ቆመን «እቤቱ ባሪያህ ይሰማልና ተናገር» ብለን (1ሳሙ.3:9፤ 10) ስለ እንደዚህ ያለ ነገር ሁሉ ለእኛ ለእያንዳንዳችን የሚሆን የጌታችንን ፈቃድ ለማወቅ አጥብቀን መጣር ያስፈልገናል። ካወቅንም በኋላ ሰው ቢወድም ባይወድም የጌታችንን ፈቃድ መፈጸም አለብን። ሰውን ሳንመለከት እግዚአብሔርን እንመለከታለን። ለሰው ሳንኖር ለእግዚአብሔር እንኖራለን። ወንድማችን ፈጽሞ እኛ እንደወደድነው አይሆኑ ይሆናል፤ ይህ ግን ምንም አይደለም። ዋና ነገሩ ፈጽሞ እግዚአብሔር እንደ ወደደው እንዲሆን ነው። ለሕይወት ቢሆን ለሞትም የጌታ ነንና ሰው አይፍረድብን አይናቀንም። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ የሙታንና የሕያዋን ጌታ ይሆን ዘንድ ሞቶአል ከሙታንም ተነጽቶ ሕያው ሆኖአል። እንግዲህ ጌታ ለመሆን ተገቢው ነው። ሰው ግን የወንድሙ ጌታ ይሆን ዘንድ ምን አድርጎአል? ዳኛ ያደረገውስ ግን ነው? በሰው ውንበር ቆመን ለሰው መልስ መስጠት ሳይሆን በክርስቶስ ወንበር ቆመን ለክርስቶስ መልስ እንሰጣለንና ዛሬ ሰው በሰው ላይ አይፍረድ ሰው ሰውንም አይፍራ፡ (ቂ.5-12)።

ማስገንዘቢያ:- «እግዚአብሔር ተቀብሎታል»፤ (ቂ.3) ይህ ምንኛ ግሩም የሆነና የሚያጽናና ቃል ነው! እግዚአብሔር ከተቀበለው ምን ያናውጠዋል? እግዚአብሔርም ከተቀበለው መፍረዳችን ወይም ደግሞ መናቃችን ምን ይጠቅማል? እግዚአብሔር ተቀብሎታልና ዝም እንበል ወይስ ከእግዚአብሔር ጋር እንፋረዳለን? ይህን «እግዚአብሔር ተቀብሎታል» የሚለውን ቃል ልብ ብናደርግ ከግያስፈልግ በወንድማችን ላይ ከመፍረድ ወንድማችንም ከመናቅ ከብዙ ነገር ራሳችንን እንጠብቃለን።

«እያንዳንዱ በገዛ አእምሮው አጥብቆ ይረዳ» (ቂ.5) አዲስ አማኝ የሆነ ሰው «ይህን ማድረግ እችላለሁን? (ተፈቅዶልኛልን?) ወደዚያ መሄድ እችላለሁን? ያን ግንብብ እችላለሁን? በማለት ብዙ ጊዜ ይጨነቃል። ይጠራጠራል ማለት ነው። እንደዚህ ላለ ጥያቄ ሁሉ መልሱ በዚህ ቂጥር ላይ እንደተጻፈ ነው «እያንዳንዱ በገዛ አእምሮው አጥብቆ ይረዳ»። በእግዚአብሔር ፊት ቆሞ ነገሩን ለራሱ ከመረመረ በኋላ «ጌታ ይወደዋል ሳደርገውም ሳለሁ ጌታን ማመስገን እችላለሁ» ለማለት ቢችል እሺ ይችላል። (ተፈቅዶለታል) «የመጣልኝ ከእርሱ ዘንድ ነው» ወይም «ሳደርገው በመካከላችን ያለው ኅብረት ምንም አይገዳም» ለማለ ግን ባይችል የለም አይሆንለትም። ሌላን ሰው መመልከት ወይም ሌላን ሰው መጠየቅ አስፈላጊ አይደለም። ጌታ ሆይ ምን አደርግ ዘንድ ትወዳለህ? ብለን (እንደ ሐዋ.9:6) እያንዳንዳችን ለየራሳችን ያን ነገር እንቂረጥ። በዚህ ነገር መጽሐፍ ቅዱስ በጣም

ይረዳናል። ነገሩ በእግዚአብሔር ዘንድ ተፈቅዶ እንደሆነ እናድርገው፤ በእግዚአብሔር ዘንድ ያልተፈቀደ እንደሆነ አናድርገው። ለሰው ሳንኖር ለእግዚአብሔር እንኑር። ዋና አስፈላጊው በሕሊናችን ጥርጥር እንዳይገኝ ነው።

መብላትና አለመብላት ቀንን ማክበርና አለማክበር ዛሬ በክርስቲያኖች መካከል ክርክርና መለያየት ፈጥሯል፤ ክርስቲያን በክርስቲያን ላይ ይፈርዳል ክርስቲያን ክርስቲያንን ይንቃል። ለሁላችን የሚሆን ሕግ አንሆን! «የሚበላ የማይበላውን አይናቀው የማይበላውም በሚበላው አይፍረድ፤ (ቁ.3)። እያንዳንዱ የክርስቶስ ባሪያ ነው የሚያደርገውም ጌታውን ደስ የሚያሰኝበት ስለሚመስለው ነው። የበላ እንደሆነ መብላቱን ጌታ እንደሚወድለት በመብላቱም ደስ እንደሚሰኝ ስለሚያሰብ ነው፤ ያልበላም አለመብላቱን እግዚአብሔር እንደሚወድለትና ባለመብላቱ ደስ እንደሚሰኝ ስለሚያሰብ ነው። ቀኑን የሚያከብርና አ የማያከብር እንደዚሁ ነው። ጉዳዩ የሰውየውና የእግዚአብሔር ብቻ የግል ጉዳይ ነውና ሌላ ሰው በነገሩ ምን አገባው? በአንድ በኩል መፍረድ በሌላውም በቀላል መናቅ ለክርስቲያን በፍጹም አገባብ የሌለው ነገር ነው። «ኃይለኛው» (የሚበላው) የማይበላ ወንድሙን አይናቅ አይዘብትበትም፤ «ደካማው» (የማይበላው) «እኔ ከአንተ ይልቅ ቅዱስ ነኝ» ሳይል (ኢ.ሳ.55:5) በሚበላ ወንድሙ ላይ አይፍረድ። ሰው ሁሉ የገዛ ራሱን ያሰብ እያንዳንዱ የገዛ ራሱን ሸክም ይሸከማልና፤ (ገላ.6:4፤5)። በዋናው መሠረታዊ ነገር እንስማማ በትንንሹም ነገር ምክንያት መፍረድንና መናቅን እንተው።

ከቀ.7-9 ድረስ ከሞት በኋላ ስለሚሆነው አኳኋናችን እናነባለን። «ለራሱ የሚሞት የለም ብንሞት ለጌታ እንሞታለን ብንሞት የጌታ ነን፤ ስለዚህ ነገር ሙታንን ይገዛ ዘንድ ክርስቶስ ሞቶአል» ተባለ። ማለት በዚህ ዓለም በነበርን ጊዜ ለጌታ እንደሆንን ሁሉ እንዲሁ ከሞትንም በኋላ የጌታ እንሆናለን። ሞት በእኛና በጌታችን መካከል የነበረውን እስራት ኅብረትም አይበጥስም፤ (1ኛዮሐ.1:3፤7)። እዚህ በዓለም ላይ ስንሆን እርሱ ጌታችን እንደነበረ እንደዚሁ እዚያ እኛ ከሞትን በኋላ እርሱ ጌታችን ነው። እኛም እዚህ ሉሌዎቹ እንደነበርን እንደዚሁ እዚያ ደግሞ ሉሌዎቹ እንሆናለን። ይህም ስለ ሞት ነገር ጽኑ ተስፋ ይሰጠናል።

ስንሞት የሞትን አይደለንም። «መሞት ሰው የለመደው ንግግር ነው እንጂ ለክርስቲያን ሞት የለበትም፤ (ዮሐ.5:24፤ 11:26)። «የሞተ» ክርስቲያን የሞተ አይደለም፤ ለጌታው ገና ሕያው ነው እንደ በፊቱም ያገለግለዋል። ጌታችን ኢየሱስ ክርስቶስ ራሱ ስለ «ሞቱት» ስለ አብርሃም ስለ ይስሐቅና ስለ ያዕቆብ ሲናገር «ሁሉ ለእርሱ ሕያዋን ስለሆኑ፤ የሕያዋን አምላክ ነው እንጂ የሙታን አይደለም» ብሎ ተናግሮአል፤ (ሉቃ.20:37-38)። ስለዚህ ስለ ሞት ስናስብ በእውነት እንደማንሞት መቀላጠር ነው። ሞት የክርስቶስን ደኅንነት ላልተቀበለ ሰው ብቻ ነው። (ራእ.20:6፤ 21:8)። ክርስቲያን ሆይ፤ በዚህ ቃል ተጽናና!

በቱ.10 ላይ ሁላችን በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ፊት እንደምንቆም ተነግሮአል። በዚህ በክርስቶስ ፍርድ ወንበርና በራእይ 20:11 ላይ በተነገረለት «ታላቅና ነጭ ዙፋን» በተባለው መካከል በአባባችን ልዩነትን ማድረግ ያስፈልገናል። ክርስቲያን ወደዚያው እጅግ ወደ ሚያስፈራው የታላቅና ነጭ ዙፋን ፍርድ እንደማይመጣ እናውቃለን፤ (ዮሐ.5:24)። በዚያ ዙፋን ጉዳይ የደገነትና የዘላለም ኩነት ነገር ነው፤ ለክርስቲያን ግን ይህ ነገር ተቋርጦአል፤ (ዮሐ.6:47፤ 1ኛዮሐ.5:12-13)። ይሁን እንጂ፣ ሌላ ፍርድ አለ፤ እርሱም በሥራችን የሚፈረድበት ፍርድ፤ ይህም «የክርስቶስ ፍርድ ወንበር» ይባላል። በዚህ ወንበር ክርስቲያን ሁሉ ይቆማል፤ (ሮሜ 14:10፤ 2ኛቆሮ.5:10)። እላይ እንዳልን፤ የዚህ ወንበር ጉዳይ የደገነትና የኩነት ነገር ሳይሆን የሥራችን ነገር ነው። ሰው የክርስቶስ ሎሌ ከሆነ በኋላ የሠራው ሥራ ይመረመራል። የእያንዳንዱ ሥራ ይገለጣል፤ የሠራውም ሥራ ቢጸናለት ደመወዝን ይቀበላል፤ (1ኛቆሮ.3:11-15፤ 2ኛጢሞ.4:8፤ ራእ.3:16)። ጌታ በማቴ.25:14-30 ድረስ እንደተናገረው ነገር ነው። ጌታችን ተመልሶ ሲመጣ ክርስቲያን ሁሉ በክርስቶስ ፍርድ ወንበር ይቆማል፤ በሥራውም ይቋጣጠራል። በክርስቲያን ላይ የሚሆን ሌላ ፍርድ የለም።

ቱ.13-23:- አንዱ በአንዱ ላይ አይፍረድ ብሎ ማድረግ የማይገባንን ነገር ከቱ 1 እስከ 12 ድረስ ካስረዳን በኋላ አሁን ከቱ. 13 እስከ ቱ. 23 ድረስ «ይልቁን ግን» ብሎ ማድረግ የሚገባንን ይነግረናል። የምዕራፉ መጀመሪያ ክፍል ደካሞች በኃይለኞቹ ላይ እንዳይፈርዱ እንደሚያዝዝ፤ እንዲሁ ሁለተኛው ክፍል ኃይለኞቹ ደካሞቹን እንዳያሳዝኑ ያዘዛል። «አንዱ በአንዱ ላይ አይፍረድ፤ ይልቁንም ግን ለወንድም እንቅፋትን ወይም ግሰናከያን ግንም እንዳያናርበት ይህን ተረጦ» ይላል፤ አንዱ በአንዱ ላይ ከመፍረድ ይልቅ መተዛዘን ይሻላል ማለት ነው፤ (ቱ. 13።)

ጳውሎስ ራሱ በጌታ ኢየሱስ ፊት ቆሞ ነገሩን አስቦ መርምሮ በራሱ ርኩስ የሆነ ነገር እንደሌለ ዐወቀ ተረዳም። እርሱ ጥርጥር የሌለበት «ኃይለኛ» ነው። በርኩስና በንጹሕ እንሰሳም ቢሆን፤ በሥጋ አስተራረድም ቢሆን፤ ለጣዖት በተሠዋ ሥጋም ቢሆን፤ በራሱ ርኩስ የሆነ እንደሌለ እርግጠኛ ነው፤ (1ኛቆሮ.10:23-26፤ 1ኛጢሞ.4:3-5)። ቢሆንም ቅሉ፤ ግንም ርኩስ እንደሆነ ከተሰማው ያ ነገር ለዚያ ሰው ርኩስ ነው ይላል። ነገሩ በራሱ ርኩስ አይደለም፤ ነገር ግን በዩ በጥርጥር ስለሚበላው፤ የበላ እንደሆነ ሕሊናውን ይበድላልና ይረከስበታል። እንግዲህ ለእርሱ (ለዚያ ሰው) ነገሩ ርኩስ ሆነ ማለት ነው፤ (ቱ. 14።)

ለእኔ መልካም የሆነ ነገር ለወንድሜ ክፉ ቢሆን የራሴን ሳላስብ የወንድሜን ላሳብ። በምዕ.12:10 ላይ በወንድማማች መዋደድ እርስ በርሳችን ለመዋደድ የተጠራን ስንሆን ወንድሜን ማሳዘን መውደዴ ነውን? አይደለም! ክርስቶስ ፍቅሩን ያስረዳበትና ስፋቱን የገለጠበት ስለ እርሱ በመሞትና ነፍሱንም በማዳን ነበር። እኔ

ፍቅሬን የማስረዳበት ስፋቱንም የምገልጥበት አንድ ሳሕን ሥጋ ለመብላት ስል ነፍሱን በማጥፋት ነው? (ቱ. 15)።

በእምነት ኃይላችሁ ሆነን ጥርጥር የሌለብን ሰዎች ብንሆን መልካም ነው። ይህ መልካም ነገራችን ግን የሰድብ ምክንያት ቢሆን መልካም ነገራችን ከፋ ሆነ። ሰዳቢው ግን እንደሆነ እዚህ ላይ አልተጻፈም። ወይም ደካማ ወንድሙ ይሆናል። ወይም የውጭ ሰው ይሆናል። ወንድሜን ንቁ የገዛ ራሴን ፈቃድ በፈቱ የፈጸምሁ እንደሆነ መቀያየም መለያየትም ሳይነሣ አይቀርም። ይህስ ሲሆን፣ የእኔ መልካም ነገር ይሰደባል። ወይም ደግሞ የውጭ ሰው መጨቃጨቃችን እና መለያየታችን አይቶ «አይ! ክርስቲያኖች እርስ በርሳቸው ይጣላሉ፣ ቤተ ክርስቲያን የተባለው ክፍል ክፍል ብቻ ሆነ!» ብሎ የክርስቲያኖችን ግጥር ይሰድባል። ከእነዚህ ሁለት ነገሮቻን ድም እንዳይሆን እንጠንቀቅ! ቢያስፈልገንም ኃይለኛው ፈቃዱን እና መብቱን ባያስጠብቅ (ቢተው) ይሻላል። (ቱ. 16)።

የክርስቲያን ሃይማኖት የጽድቅ፣ ከእግዚአብሔር ዘንድም ሰላምን የመያዝ፣ በመንፈስ ቅዱስም የሆነ የልብ ደስታ፣ የውስጥ ነገር ነው እንጂ የመብልና የመጠጥ (የሆድ) የሚዳ ሕግ ነገር አይደለም። ጽድቅን፣ ሰላምን፣ ደስታንም የምናገኝበትን ዘዴ ለመመራመር ጊዜአችንንና ጉልበታችንን እንስጥ እንጂ እነዚህን ትንንሾች ነገሮች እንደ ቁም ነገሮች አድርገን በመቀጠር ስለ እነርሱ በመጣላትና አንዱ በአንዱ ላይ በመፍረድ ጊዜአችንን አናሳልፍ። (ቱ. 17)።

እንደዚህ የሚያደርግ ሰው እግዚአብሔርን ደስ እንደሚያሰኝ ተናግሮአል። ግለት፣ በእነዚያ ሌሎች ትንንሾች ነገሮች እየተከራከርን ጊዜአችንን ስናሳልፍ እግዚአብሔርን ደስ አናሰኝም ግለት ነው። ሁለተኛ ደግሞ፣ በእነዚያ ትንንሾች ነገሮች ዘወትር መጨቃጨቅ በሰው ዘንድ ደግሞ ምስጋናን አያስገኝም። ሌላን ሁሉ አስቀርተን እነዚያን የክርስቲያን ሃይማኖት ታላላቅ ነገሮች በግስተግር በመመራመርም እንወሰን። ይህንም ብናደርግ እግዚአብሔርን ብቻ ደስ ሳናሰኝ በሰው ዘንድ ደግሞ የተወደድን እንሆናለን። ዓለም በታናሽ ነገር ተከራካሪ አይወድም! (ቱ. 18)።

በመከራከርና አንዱ አንዱን በመጣል (በማፍረስ) ፈንታ ሰላም የሚቆምበትንና እርስ በርሳችን የምንታነጽበትን እንክተል። በወንድምና በወንድም መካከል እነዚህ ነገሮች እንደሚነሡ የታወቀ ነው። (ማቴ. 18: 7)። ሰው ሁሉ እርሱ ራሱ ያግረውን ሳይመለከት ሰላምን የሚያጸናውንና ወንድሙ የሚታነጽበትን ይፈልገ። (ቱ. 19)።

እግዚአብሔር በዚያ ወንድም ልብ ውስጥ ሥራውን ጀምሮአል። ገና እጅግ የበረታ (ኃይለኛ) ክርስቲያን አልሆነም ይሆናልና ጥርጥር ይኖረው ይሆናል። ቢሆንም፣ የክርስቶስን ምሳሌ እናስብ። ስለ እርሱ እንዲህ ተብሎ ተጽድቆልፍ፡- «የተቀጠቀጠውን ሽምቦቆ አይሰብርም፤ የሚጤስን የጥዋፍ ክርም አያጠፋም»፤

(ማቴ.12:20)። በደካማው አልጩከነም ማለት ነው። «ሁሉ ንጹሕ ነው» ስትል እውነትህ ነው፤ ነገር ግን ያ ለአንተ ንጹሕ የሆነ ነገር ለወንድምህ ርኩስ ለመሆን መቻሉን አትርሳ! ሥጋን መብላት አምሮህ የእግዚአብሔርን ሥራ ብታፈርስ አይፈረድብህምን? ሉረ ይፈርድብሃል! (ቍ.20።)

እግዚአብሔር ሥራውን ሊሠራ የጀመረበትን ወንድም ከማሰናከልና የእግዚአብሔርን ሥራ ከማጥፋት ይልቅ «ሥጋን አለመብላት ወይንንም አለመጠጣት መልካም ነው (ያምራል)» ተብሎአል። ብዙዎች ክርስቲያኖች ወይንን (ጠጅን) ወይም የሚያሰክር ማናቸውንም ሌላ መጠጥ የማይጠጡበት በዚህ ምክንያት ነው። «አትጠጣ!» የሚል ሕግ በመኖሩ አይደለም። «ምንው፤ መጽሐፍ ቅዱስ መጠጥ መጠጣትን ይከለክላልን? ኢየሱስ ራሱ ውኃውን ጠጅ አድርጎ የለምን? ቅዱስ ጳውሎስስ በ1ኛጢሞ.5:23 ስለ ሆድህና ስለ በሽታህ ብዛት ጥቂት20የወይን ጠጅ ጠጣ እንጂ፤ ወደ ፊት ውኃ ብቻ አትጠጣ ብሎ አዝዞ የለምን?» ብለው ሰዎች ብዙ ጊዜ ይጠይቃሉ። (ይህ የጳውሎስ ቃል መቸም የዱሮ ክርስቲያኖች መጠጥ መጠጣትን እንዳልለመዱ፤ ጳውሎስም ጢሞቴዎስን እንዲጠጣ የመከረው በምን ምክንያት እንደሆነ፤ የሚጠጣውንም ያህል፤ ያስረዳል።) ክርስቲያን ከሕግ በታች አይደለምና፤ እውነት ነው፤ የወደደውን ለማድረግ ሙሉ ነፃነት አለው። ይህ ብቻ ሳይሆን የወደደውን ለማድረግ ይችላል። መጠጥ መጠጣትስ ይችላል፤ መጽሐፍ ቅዱስ «አትጠጣ» ብሎ አይከለክለውም። ይሁን እንጂ፤ በሌላ አስተያየት ሲታይ ግን ተከልክሎአል። መጽሐፉም ይከለክላል! «እንዴት?» ቢባል፤ በዚህ ቍጥር ላይ እንደ ተጻፈ ወንድሙን ማሰብ ስላለበት ነው! የወይን ጠጅ ሌላም የሚያሰክር ነገር የሰው ልጆችን ለማጥመድ እንደሚችሉ፤ እንደሚያጠምዱአቸውም፤ የማይካድ ነገር ነው። ይህስ ከሆነ፤ እዚህ በሮሜ 14:21 ላይ የተባለውን ይዞ ክርስቲያን መጠጥን መጠጣት ይችላልን? እርሱ ሲጠጣ አይቶ ወንድሙ ደግሞ ለመጠጣት ይደፋፈራል፤ በትንሹም ጀምሮ በሰከር ግን ጥፋቱ የማን ይሆናል? የዚያ የጠጣው ክርስቲያን አይደለምን? ወንድሙን ያሳሳተው እርሱ ጠጅን መጠጣት ባለመተዉ አይደለምን? ከሆነ፤ መኳንንት፤ አስተማሪዎች፤ ሊጠጡ፤ ሕዝብ ክርስቲያን፤ የእገሩ ሰዎችም፤ ተማሪዎችም፤ ለመጠጣት ይማሩ ይደፋፈሩም የለምን? ይህስ አይጠረጠርም! ይህም ከሆነ ክርስቲያን መጠጥን መጠጣት ቢተው ይሻል የለምን? ከሕግ በታች አይደለም። «አትጠጣ!» የሚል ቃል በመጽሐፍ ቅዱስ ውስጥ አይገኝ ይሆናል። ባይገኝላን ይህ ቍጥር (ሮሜ 14:21) ያስተወን የለምን? የግድ ያስተወናል! የሚከለክል የተጻፈ ሕግ አይኖር ይሆናል። ይሁን እንጂ፤ እኔ ባደረግሁት ነገር ምክንያት ወንድሜ ወደ ገሃነመ እሳት ቢወድቅ ደሙ ከእኔ እጅ ከቶ አይፈለግ ይሆንን? ሉረ ይፈለጋል! እንግዲያስ ለክርስቲያን «ሥጋን አለመብላት ወይንንም አለመጠጣት ወንድምህም የሚሰናከልበትን አለማድረግ መልካም ነው (ያምራል)» የሚል በማብላትና መጠጥን በመጠጣት ነገር መሪ ቃል ነው። (ቍ. 21።)

አሁንም በቀ.22 «ኃይለኞች» ለተባሉትና በቀ.23 «ደካሞች» ለተባሉት መጨረሻ ምክሩን ይሰጣል፡-

አንተ ኃይለኛ ክርስቲያን ሆይ፥ ብርቱ እምነትህ ለራስህና ለእግዚአብሔር ደስታ ይሁን እንጂ በእምነትህ ብርታት ሌሎችን አታስቸግር። ሁለተኛ፥ በልብህ በእውነት የማይገባ ሆኖ ሲታይህ «ሉረ መልካም ነው እንጂ!» ብለህ ያን ነገር ደፍረህ ከግድረግ ተጠንቀቅ። ሌሎች ሲያደርጉት አይተህ ይሆናል፤ በእውነትም የበረቱ ክርስቲያኖች ሁልጊዜ የሚያደርጉና ለብርቱ ክርስቲያን የሚገባ ነገር ይሆን ይሆናል። ሕሊናህን በድለህ ታደርገው እንደሆነ ግን ትኩኝናለህና ከእነርሱ ጋር አንድ በመሆንህና እነርሱን በመምሰልህ ሳትመካ ጥርጥር በልብህ እያለ ብታደርገው ኃጢአት መሆኑን አስበህ ብትተወው የተሻለ ነው፥ (ቀ.22።)

አንተም ጥርጥር ያለብህ ክርስቲያን ሆይ፥ እንዳትበላ ተጠንቀቅ። በእንደነዚህ ያሉ ነገሮች ጥርጥር ካለብህ ከምትጠራጠር ብትተወው ይሻላል። «በእምነት ያልሆነ ሁሉ ኃጢአት ነው» የሚለው ቃል (ቀ.23) ለአንተ የሚሆን ሕግ ነው። ነገሩን እርግፍ አድርገህ ተወው!

ክፍል 6 - ሰላምታ፥ ተግሙጽና ቡራኬ

ሮሜ 15:1 - 16:27

ምዕራፍ 15

1. እኛም ኃይለኞች የሆንን የደካሞችን ድካም እንድንሸከም ራሳችንንም ደስ እንዳናሰኝ ይገባናል። 2. እያንዳንዳችን እንድናንጸው እርሱን ለመጥቀም ባልንጀራችንን ደስ እናሰኝ። 3. ክርስቶስ ራሱን ደስ አላሰኘምና፤ ነገር ግን፡- አንተን የነቀፉበት ነቀፋ ወደቀብኝ ተብሎ እንደተጻፈ ሆነበት። 4. በመጽናትና መጻሕፍት በሚሰጡት መጽናናት ተሰፋ ይሆንልን ዘንድ አስቀድሞ የተጻፈው ሁሉ ለትምህርታችን ተጽፎአልና። 5.6. በአንድ ልብ ሆናችሁ በአንድ አፍ እግዚአብሔርን እርሱም የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስን አባት፥ ታከብሩ ዘንድ፥ የትዕግሥትና የመጽናናት አምላክ እንደ ክርስቶስ ኢየሱስ ፈቃድ እርስ በርሳችሁ በአንድ አላብ መሆንን ይስጣችሁ።

7. ስለዚህ ክርስቶስ ለእግዚአብሔር ክብር እንደተቀበላችሁ እንዲሁ እርስ በርሳችሁ ተቀባበሉ። 8.9. ለአባቶች የተሰጠውን ቃል ያጸና ዘንድ፥ ደግሞም፡- ስለዚህ በአሕዛብ መካከል አመሰግንሃለሁ ለስምህም እዘምራለሁ ተብሎ እንደተጻፈ፥ አሕዛብ ስለ ምሕረቱ እግዚአብሔርን ያከብሩ ዘንድ፥ ክርስቶስ ስለ እግዚአብሔር እውነት የመገረዝ አገልጋይ ሆነ እላለሁ። 10. ደግሞም፡- አሕዛብ ሆይ፥ ከሕዝቡ ጋር ደስ ይበላችሁ ይላል። 11. ደግሞም፡-

እናንተ አሕዛብ ሁላችሁ፥ ጌታን አመስግኑ ሕዝቦቼም ሁሉ ይወድሱት

12. ይላል። ደግሞም ኢሳይያስ፡-

የእሴይ ሥር አሕዛብንም ሊገዛ የሚነሣው ይሆናል፤ በእርሱ አሕዛብ ተሰፋ ያደርጋሉ፤ ይላል። 13. የተሰፋ አምላክም በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በተሰፋ እንድትበዙ በማመናችሁ ደስታንና ሰላምን ሁሉ ይመላባችሁ።

14. እኔም ራሴ ደግሞ፥ ወንድሞቼ ሆይ፥ በበጎነት ራሳችሁ እንደተሞላችሁ፥ ዕውቀትም ሁሉ እንደሞላባችሁ፥ እርስ በርሳችሁም ደግሞ ልትገሠጹ እንዲቻላችሁ ስለ እናንተ ተረድቼአለሁ። 15.16. ነገር ግን አሕዛብ በመንፈስ ቅዱስ ተቀድሰው የተወደደ መሥዋዕት ሊሆኑ፥ ለእግዚአብሔር ወንጌል እንደ ካህን እያገለገሉ፥ ለአሕዛብ የክርስቶስ ኢየሱስ አገልጋይ እሆን ዘንድ ከእግዚአብሔር በተሰጠኝ ጸጋ ምክንያት ተመልሼ ላሳስባችሁ ብዬ በአንዳንድ ቦታ በድፍረት ጻፍሁላችሁ። 17. እንገዲህ ከእግዚአብሔር ዘንድ በሚሆን ነገር የክርስቶስ ኢየሱስ ትምክህት አለኝ። 18.19. አሕዛብ እንዲታዘዙ ክርስቶስ በቃልና በሥራ፥ በምልክትና በድንቅ ነገር ኃይል፥ በመንፈስ ቅዱስም ኃይል በእኔ አድርጎ ከሠራው በቀር ምንም ልናገር አልደፍርም፤ ስለዚህ ከኢየሩሳሌም ጀምሮ እስከ አልዋሪቅን ድረስ እየዘርሁ የክርስቶስን ወንጌል ፈጽሜ ሰብኬአለሁ። 20. እንዲሁም በሌላው ሰው መሠረት ላይ እንዳልሠራ የክርስቶስ ስም በተጠራበት ስፍራ ሳይሆን ወንጌልን ለመስበክ ተግግርሁ፤ 21. ነገር ግን፡-

ስለ እርሱ ያልተወራላቸው ያያሉ፥ ያልሰሙም ያስተውላሉ

ተብሎ እንደተጻፈ ነው።

22. ስለዚህ ደግሞ ወደ እናንተ እንዳልመጣ ብዙ ጊዜ ተከለከልሁ። 23. አሁን ግን በዚህ አገር ስፍራ ወደ ፊት ስለ ሌለኝ፣ ከብዙ ዓመትም ጀምሮ ወደ እናንተ ልመጣ ናፍቆት ስላለኝ፣ 24. ወደ እስጳንያ በሄድሁ ጊዜ ሳልፍ እናንተን እንዳይ፣ አስቀድሜም ጥቂት ብጠግባችሁ ወደዚያ በጉዞዬ እንድትረዱኝ ተስፋ አደርጋለሁ። 25. አሁን ግን ቅዱሳንን ለማገልገል ወደ ኢየሩሳሌም እሄዳለሁ። 26. ሙቄዶንያና አካይያ በኢየሩሳሌም ቅዱሳን መካከል ያሉትን ድሆች ይረዱ ዘንድ ወድደዋልና። 27. ወድደዋልና፣ የእነርሱም ባለ ፅዳዎች ናቸው፤ አሕዛብ በእነርሱ መንፈሳዊ ነገርን ተካፋዮች ከሆኑ በሥጋዊ ነገር ደግሞ ያገለግሉአቸው ዘንድ ይገባቸዋልና። 28. እንግዲህ ይህን ፈጽሜ ይህን ፍሬ ካተምሁላቸው በኋላ በእናንተ በኩል አልፈ ወደ እስጳንያ እሄዳለሁ፤ 29. ወደ እናንተም ስመጣ በክርስቶስ በረከት ሙላት እንደምመጣ ዐውቃለሁ።

30. ወንድሞች ሆይ፣ ስለ እኔ ወደ እግዚአብሔር እየጸለያችሁ ከእኔ ጋር ትጋደሉ ዘንድ፣ በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስና በመንፈስ ፍቅር እለምናችኋለሁ፤ 31.32. በእግዚአብሔር ፈቃድ በደስታ ወደ እናንተ መጥቼ ከእናንተ ጋር እንዳርፍ፣ በይሁዳ ካሉት ከማይታዘዙ እድን ዘንድ፣ ለኢየሩሳሌምም ያለኝ አገልግሎት ቅዱሳንን ደስ የሚያሰኝ ይሆን ዘንድ ጸልዩ። 33. የሰላምም አምላክ ከሁላችሁ ጋር ይሁን አሜን።

* * *

ምዕራፍ አሥራ አምስት

ሐዋርያው በምዕ.14 ላይ በሆነ ልማድ ነገር ጥርጥር ስለሌለባቸው «ኃይለኞች»፤ እና «ጥርጥር ስላለባቸውም «ደካሞች» ተናግሮ ነበር። በዚያ ምዕራፍ በቀ. 1 ላይ «በእምነት የደከመውን ተቀበሉት» ብሎ ኃይለኞችን አዝዞ ነበር። አሁንም ደግሞ በምዕ.15 አሳቡን ቀጥሎ ከቀ.1 እስከ 13 ድረስ ኃይለኞቹ የደካሞቹን ድካም እየተሸከሙና ራሳቸውን ደስ ለማሰኘት ሳያስቡ ባልንጀሮቻቸውን ደስ እንዲያሰኙና እርስ በርሳቸው እንዲቀባበሉ ያዝዛቸዋል። ይህ የመልእክቱ ትምህርት መጨረሻ ክፍል ነው። ከዚያ በኋላ በድፍረት የጻፈበትን ምክንያት እያስረዳ በፊቱ ያለውን የሥራውን አሳብ ይገልጣል።

ቀ.1-13:- በእነዚህ ቀጥሮች ውስጥ ቅርፅ ቅርፃቸው ተመሳሳይ የሆኑ ሁለት ክፍሎች አሉ:- 1ኛ. ከቀ.1 እስከ ቀ.6 ድረስ፤ 2ኛ. ከቀ.7 እስከ ቀ.13 ድረስ። በእያንዳንዱ ክፍል 4 ሃሳቦች አሉ፤ እነዚህም የሚከተሉት ናቸው:-

ሀ) ኃይለኞችና ደካሞች እየተቀበሉ በአንድነት እንዲኖሩ የምክር ቃል፤ (ቀ.1 እና 2፤ ደግሞ ቀ.7።)

ለ) ይህን ምክር የሚያጸና የክርስቶስ ምሳሌ፤ (ቀ.3 ደግሞ ቀ.8-9።)

ሐ) ይህን ምክር የሚያጸና የመጽሐፍ ቅዱስ ማስረጃ፤ (ቀ. 4 ደግሞ ቀ.10-12።)

መ) ይህን ምክር ይፈጽሙ ዘንድ የሐዋርያው ጸሎት፤ (ቀ.5-6 ደግሞ ቀ.13።)

በመጀመሪያው ክፍል (ቀ.1-6)፤

ሀ) የምክር ቃል ኃይለኞች የደካሞችን ሽክም እንዲሸከሙ ነው። ማለት፤ ኃይለኞቹ የደካሞችን ድካም እንዲታገሡና እንዲችሉ ነው። ይህም ምክር በሁሉ ዘንድ ተስማሚ ነው፤ ለምን ቢሉ፤ ሽክምን መሸከም የሚችሉ መሸከምም የሚገባቸው ኃይለኞቹ ናቸው እንጂ ከቶ ደካሞቹ አይደሉምና። ስለዚህ፤ ኃይለኝንንና ነጥታችንን አበርትተን ራሳችንን ደስ በማሰኘትና ለወንድም እንቅፋትን ወይም ማሰናከያን በማኖር ፈንታ ደካማውን ደስ ለማሰኘትና ባልንጀራችንን እንድናንጸው እንመልከት፤ (ፊልጵ.2:1-5)።

ለ) ይህን ምክር የሚያጸና የክርስቶስ ምሳሌ ነው። ራሳችንን ደስ ማሰኘት የማይገባበት ምክንያቱ ክርስቶስ ራሱን ደስ ስላላሰኘ ነው። መጀመሪያ ታላቁ የክርስቶስ ምሳሌ እነሆ! ሁለተኛውን ከቀ.8-9 ላይ እናንኛለን። ክርስቶስ ራሱን ደስ አላላኘም (ሉቃ.22:42-45)። ጌታ ራሱን ደስ አላላኘምና እኛ ባሪያዎቹ ራሳችንን ደስ ለማሰኘት ለምን እንበረታለን? እርሱ ስለ እኛ ምን ያለ ሽክም ተሸከመ! (ኢሳ.53:4፤ 1ኛጴጥ.2:24)። እርሱም ስለ እኛ ራሱን እንደምን አዋረደ!

(ፊልጵ.2:8)። ክርስቶስ ይህን ካደረገ፥ እኛስ የራሳችንን ፈቃድ አስቀርተን የደከመ ወንድማችንን ጥርጥር በመታገሥ በመቻልም ደስ እናሰኘው ዘንድ እንደምን ይበልጥ ይገባን!

ሐ) አሁን ደግሞ ይህን ምክር የሚያጸና የመጽሐፍ ቅዱስ ግስረጃ አለን። በእንደዚህ ያለ ነገር ሁሉ መጽሐፍ ቅዱስ ሊረዳን ተሰጥቶናል። እርሱን በማንበብ ትዕግሥትን መጽናናትንም እናገኛለን። ቅዱስ ዳዊት በመዝ.68:8 ላይ «አንተን የነቀፋበት ነቀፋ ወደቀብኝ» ብሎ በመናገሩ እርሱ ደግሞ በማይገባ ነቀፋ እንደተነቀፈ ገልጦአል። በተራውም ክርስቶስ ይህን ነቀፋ ወረሰ። እኛም ይህን ስናይ በእኛ ላይ ደግሞ ያልተገባን ነቀፋ ቢደርስ እንጽናናለን፥ ትዕግሥትንም እናገኛለን እንጂ አንሰናከልበትም። በመጽሐፍ ቅዱስ የተጻፈ ሁሉ እኛን ለማስተማር ነውና ራሳችንን ከደካሞች በታች አዋርደን በማይገባ ነቀፋ ምንም ብንነቀፍ ታግሠን በመጽናት፥ መጽሐፍ ቅዱስም በሚሰጠን መጽናናት፥ ያን የሙሉ መዳንን ተሰፋ አጥብቀን ይዘን ልንራመድ እንችላለን።

መ) አሁንም ደግሞ የሐዋርያው ጸሎት የጌታው መንፈስ በአገልጋዩ እንደምን አደረገ! አንድነት እንዴት ያለ ታላቅ ነገር ነው! የእግዚአብሔርና የክርስቶስ ኢየሱስ ፈቃድ ነው። ክርስቶስ አልፎ በተሰጠባት በዚያች ሌሊት ይህ የአንድነት ነገር እንደምን ተጭኖት ነበር! «እኔ እንደወደድኋችሁ እርስ በርሳችሁ ትዋደዱ ዘንድ ትእዛዜ ይህች ናት።» (ዮሐ.15:12)። «ቅዱስ አባት ሆይ፥ እነዚህን የሰጠኸኝን እንደ እኛ አንድ እንዲሆኑ በስምህ ጠብቃቸው። ... ሁሉም አንድ ይሆኑ ዘንድ» ብሎ ክርስቲያኖች ተስማምተው በአንድነት ይኖሩ ዘንድ ጸለዩ፥ (ዮሐ.17:11፤21)። አሁንም ቅዱስ ጳውሎስ «በአንድ ልብ ሆናችሁ በአንድ አፍ እግዚአብሔርን ታከብሩ ዘንድ እርስ በርሳችሁ በአንድ አሳብ መሆንን ይስጣችሁ» ብሎ ይጸልያል። እግዚአብሔር የሚከበርበት በክርክርና በመጓደድ በመለያየትም ሳይሆን በትዕግሥትና በመቻቻል በአንድነትም እንደሆነ ልብ እናድርግ። ይህም ደግሞ የክርስቶስ ኢየሱስ ፈቃድ ነው።

በሁለተኛው ክፍል (ቍ.7-13) ነገሩ ያው ነው፤ ነገር ግን በተለይ ለኃይለኞች ሳይሆን አሁን ለሁለቱም ወገኖች ይናገራል፡-

ሀ) የምክር ቃል ኃይለኞችና ደካሞች እርስ በርሳቸው እንዲቀባበሉ ነው። ይህ የምክር ቃል ግን እንዴት ጽኑ ነው! ምክንያቱም ተነግሮናል። መሠረቱ ክርስቶስ እነርሱን ስለተቀበለ ነው። ምክንያቱም እግዚአብሔር እንዲከበር ነው። ክርስቶስ እናንተን ስለተቀበለ እግዚአብሔርም እንዲከበር እርስ በርሳችሁ ተቀባበሉ፤ ከዚህ

የበረታ ከቶ ምክንያት አለን? ተቀባቡ! (እግዚአብሔር የሚከበርበት በአንድነት እንደ ሆነ ከቀ.5-6 እንዳየን እንዲሁ ደግሞ እዚህ በቀ. 7 እናየዋለን።)

ለ) ይህን ምክር የሚያጸና የክርስቶስ ምሳሌ ደግሞ አለ። እርሱ ኃይለኞችንና ደካሞችን፣ አሕዛብንና አይሁድን፣ አንድ ለማድረግ መጣ። ለይሁድ የተሰጠውን የእግዚአብሔርን የተስፋ ቃል ለመፈጸም፣ ስለ እግዚአብሔር እውነት ሲል፣ የመገረዝ አገልጋይ ሆኖ (ገላ.4:4) ወደ አይሁድ ዘንድ መጣ። ኃይለኛ የነበረው ራሱን አዋርዶ እንደ ደካማ ሆኖ በደካሞች ዘንድ ተቀመጠ። የሁሉ ጌታ የነበረው አገልጋይ ሆነ። ነገር ግን ይህ ብቻ አሳቡ አልነበረም። አሕዛብ ደግሞ እግዚአብሔርን ያከብሩ ዘንድ፣ ሕግ ወደሌላቸውና ጥርጥር ወደሌለባቸው ኃይለኞች ወደ አሕዛብ ዘንድ ደግሞ መጣ። (ኢሳ.49:6)። በመካከላቸው ልዩነትን ሳያደርግ ለሁለቱም መጣ። ሁለቱንም አንድ አደረገ። (ኤፌ.2:13-17)። ይህን በእርግጥ ለእኛ የሚሆን መልካም ምሳሌ ነው።

ሐ) ይህንም ምክር የሚያጸኑ ብዙ የመጽሐፍ ቅዱስ ማስረጃዎች አሉ። ከጥንት ጀምሮ እግዚአብሔር አሕዛብንና አይሁድን አንድ ለማድረግ ቈርጦ እንደነበር ብሉይ ኪዳን በሦስቱ ክፍሎች፣ በአሪት በመዝሙራት በነቢያትም፣ መስክሮአል። እግዚአብሔር እንደዚህ አንድነትን ከወደደ ምነው አንቀባበልም?

መ) በመጨረሻም ላይ ጸሎቱ አለ። «በእርሱ አሕዛብ ተስፋ ያደርጋሉ» ሲል ያን ታላቁን ተስፋ እንደገና ያስባል። በምዕ.5:2፣ ደግሞ በምዕ.8 ላይ፣ በሰፊው የተነገረው ተስፋ ነው። «የተባረከው ተስፋችን እርሱም የታላቁ የአምላካችንና የመድኃኒታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ክብር መገለጥ» ነው። (ቲቶ.2:12-13)። የፍጹም መዳናችን ቀን ነው። የዚህ ተስፋ አምላክ እግዚአብሔር ነውና ሐዋርያው በተስፋ እንድንበዛ እግዚአብሔር ደስታንና ሰላምን እንዲሞላብን ይጸልያል። አንዱ በአንዱ ላይ በመፍረድና በመናናቅ፣ በመከራከርና በማለያየት ያ ተስፋ እየተጋረደብን ይሄዳል። በመተጋገሥና በመቻቻል፣ በመፋቀርና አንድ በመሆን ግን ተስፋው እየተገለጠ ይሄዳል፤ እየቀረበልንም ይመጣል። በተስፋ መብዛታችን፣ በደስታና በሰላም መሞላታችንም፣ በምን ይፈጸማል? በአንድ በኩል በመንፈስ ቅዱስ ኃይል በሌላም በኩል በማመናችን ይፈጸማል። በዚህ መልእክት ሁሉ ያገኘነው ነገር ይህ አይደለምን? በእኛ ሥራ ሳይሆን በእኛ እምነትና በመንፈስ ቅዱስ ኃይል ነው። በዚህ ነው በተስፋ የምንበዛ በደስታና በሰላምም የምንሞላ። ይህ በሮሜ ለነበሩት ክርስቲያኖች የሐዋርያው ጸሎት የእኛ የእያንዳንዳችን ፋንታ ይሁን።

ማስገንዘቢያ፡- ይህን ሁሉ ስናነብና በዘመናችን ክርስቲያን ከክርስቲያን መለያየቱን፣ ያውም ብዙ ጊዜ በትንንሽ ነገር፣ ስናይ ሕሊናችን እንደምን ይወቅሰናል! አንድ እንድንሆን የአንድ ጌታችን ፈቃድ ነበረ። መጽሐፍ ቅዱስን እናነባለን፤ እናምነዋለንም የመጽሐፍ ቅዱስን ቃል አንፈጽምም። እያንዳንዳችን

የገዛ ራሳችንን ፈቃድና አሳብ ለመፈጸም ስለምንወድ በክፍል ክፍል ክፍል ክፍል፡፡ ብለናል! መቀባበል ይቅርና በመለያየታችን ስንኳ እንገደዳለን! አንዳንዶቻችን ኃይለኞች አንዳንዶቻችንም ደግሞ ደካሞች ሆናል። በመካከላችን የመብላትና ያለመብላት፣ የቀንን ማክበርና አለማክበር፣ እንደዚሁም ደግሞ እነዚህን የሚመሳሰሉ ሌሎች ጥርጥሮች ገና አሉ። ሲኖሩም፣ የተሰጠንን ምክር ሳንፈጽም እያንዳንዳችን በገዛ መንገዳችን በረታን። ከእኛ ጋር ስለማይከተሉ ከለከልናቸው እንጂ አልተቀበልናቸውም፣ (ሉቃ.9:49)። በዙሪያችን አጥር አጥረን ወንድሞቻችንን «አትቅረቡ!» አልናቸው እንጂ መቼ ተቀበልናቸው? ራሳችንን እንድናዋርድ፣ አንዱ በአንዱ ላይ እንዳይፈርድበትና እንዳንናናቅ ታዝዝናል። ይህን ለማድረግ ግን አልፈቀድንም። ኃይለኛው ደካማ ወንድሙን ገቆ በግልጥ ይዘብትበታል ያፈዝባታልም! ደካማ በኃይለኛው ላይ ፈርዶ በጭራሽ ክርስቲያን እንዳልሆነ ሰው ይቈጥረዋል። በሮሜ ምዕ.14 እና ምዕ.15 ላይ የተጻፈውን ትምህርት መላልሰን እንደገና እንማረው!

ቍ.14-21:- ጳውሎስ ሊነግራቸው የወደደውን አሁን ጨርሶአል። በሰው ሁሉ ላይ ስለሚገለጥ ስለ እግዚአብሔር ቅጣ ተናግሮአል። ቅጣ በሰው ሁሉ ላይ ስለሚመጣ ጽድቅ ለሰው ሁሉ አስፈላጊ ሆነ። በወንጌል ስለሚገለጥ ጽድቅ፣ ስለ መገለጡ፣ ስለ መቈጠሩ፣ ስለ መስፋቱም ተናግሮአል። ይህን አድርጎ ሲያበቃ ጽድቅ የነገሩ ሁሉ ፍጻሜ አለመሆኑን ገልጦአል። «ከኃጢአት ይልቅ ጸጋ ከበዛ በኃጢአት ጸንተን ብንኖር ምን አለበት?» ብለው አንዳንዶች ቢጠይቁት ሐዋርያው ስለ ቅድስና፣ ስለ አስፈላጊነቱ፣ ስለ በሩ፣ ስለ ጎዳናውም ተናግሮአል። ይህንም ሲያደርግ ሳለ ስለ መዳን ፍጻሜ፣ እርሱም ስለ መከበራችን፣ ደግሞ ተናግሮአል። ሙሉ ወንጌልን፣ ጽድቅን፣ ቅድስናን፣ ክብርን፣ ሰብኮአል። ስለ እስራኤል አለመውረስና ስለ አሕዛብ መተከል፣ ስለ ክርስቲያን ኑሮና አመላለስ፣ ደግሞ ተናግሮአል። አሁንም ነገሩ አለቀ። ብርዑን አኑሮ ሊያርፍ ነው።

በልቡ ግን ትንሽ ቅሬታ አለ። ወደ ሮሜ ሄዶ አያውቅም ነበር። በሮሜም የነበሩ ክርስቲያኖች አላወቁትም። አባታቸው አይደለም፤ ከ12ቱ ሐዋርያት ስንኳ አንዱ አይደለም። የሮሜ ሰዎች ወረቀቱን ተቀብለው «እርስ በርሳችሁ ተስማሙ» ብሎ እስኪያዛቸው ድረስ መድፈሩን አይተው «ሉረ! ይህ እንደዚህ ደፍሮ የጻፈን ማን ነው?» ብለው ምናልባት ይጠያይቁ ነበር። ቤተ ክርስቲያኑ የጻና ነበረ፣ ያሉበትም ክርስቲያኖች የተማሩና እርስ በርሳቸው ለመገሣሰብ የቻሉ ነበሩ። እንግዲያስ የጳውሎስን ወረቀት ተቀብለው ምናልባት «ሉረ! ይህን ሁሉ ባናውቅ ነው ወይ?» ይሉ ነበር። ይህን ሁሉ በማሰብ ጳውሎስ አሁን የሚከቱሉትን ቅጥሮች ጽፎአል።

ለረ! በአካሄዳቸው መልካሞች፣ በዕውቀታቸው የተሞሉ፣ እርስ በርሳቸው ሊገሣሥጹ የሚችሉ መሆናቸውን መቼ ዘንጋ? አሳምሮ ዐውቆታል፣ (ቍ.14።) የጻፈበት ምክንያቱ ለማሳሰብ ነበረ እንጂ አዲስን ነገር ለማስተማር ከቶ አልነበረም።

ቢሆንም፡ የእርሱ ልጆች ባይሆኑ እንኳ እግዚአብሔር የአሕዛብ ሐዋርያ ሰላደረገውና በሮሜ ካሉ ክርስቲያኖች የሚበዙት ከአሕዛብ ወገን ስለሆኑ እንደዚህ ያለ ወረቀት መጻፍ ተገቢው ነበረ። ጳውሎስ ግን የዋህ ነውና «ሐዋርያ አደረገኝ» ስንኳ ለማለት ሳይደፍር ራሱን «አገልጋይ» ይላል፡ (ቍ.15-16።) እርሱ የጻፈው እነርሱ የእርሱ በመሆናቸው ተመክቶ አይደለም፤ ቢሆንም፡ ትምክህት አለው። ይህ ትምክህት ግን በራሱ ወይም በራሱ ሥራ ሳይሆን «ከእግዚአብሔር ዘንድ በሚሆን ነገር» ነበረ፡ (ቍ.17።) ክርስቶስ በእርሱ አድርጎ ታላቅ ሥራን በእርግጥ ሠርቶ ነበረ። ጌታ ከእርሱ ጋር ሠርቶ በሚከተሉት ምልክቶች ቃሉን ሐዋርያነቱንም አጽንቶ ነበርና ጳውሎስ በክርስቶስ ሥራ ተመክቶአል፡ (ቍ.18-19፤ ማር.16:20)። እግዚአብሔር አብሮት ያነ ያህል ሠርቶ ስለ ነበርና የጳውሎስም አሳብ ሁልጊዜ ወንጌል ወዳልተሰማበት ስፍራ ለመሄድ ነበረ እንጂ ሌላ ሰው በመሠረተው ላይ ለመቀመጥ አሳብ ከቶ ስላልነበረ ሐዋርያው ወንጌልን ከኢየሩሳሌም ጀምሮ በግሪክ አገር ጠረፍ ላይ ወደሚገኘው ዛሬ አልባኒያ በዚያ ጊዜ ግን እልዋሪቆን እስከሚባል አገር ድረስ ሰብኮ ነበር፡ (ቍ.20-21።)

ማስገንዘቢያ

ሀ) በቍ.15 እና 16 ላይ ሐዋርያው ለእግዚአብሔር ወንጌል እንደ ካህን ማገልገሉን ያስረዳል። በአዲስ ኪዳን ውስጥ «ካህን» የተባለው ቃል ስለ ብሉይ ኪዳን ካህናት እንጂ ከዚህ ቦታ በስተቀር ስለ ክርስቲያን ተናግሮ አያውቅም። በሌላ 3 ቦታዎች በ1ኛጴጥ.2:5፤ በ1ኛጴጥ.2:9 እና በራእይ 1:6፤ ሞላ ሕዝብ ክርስቲያን «ካህናት» ይባላሉ እንጂ በአዲስ ኪዳን ውስጥ አንድ ክርስቲያን ለብቻው «ካህን» ተብሎ አያውቅም። የብሉይ ኪዳን የቤተ መቅደስ ሠራተኞች «ካህናት» ሲባሉ የአዲስ ኪዳን የቤተ ክርስቲያን ሠራተኞች ወይም «አገልጋዮች» ወይም «ሽማግሌዎች» ይባላሉ። ከአዲስ ኪዳን ደራሲዎች የሚበዙት የቤተ መቅደስንና የመስጊዱን የካህናትንም ነገር የለመዱ አይሁዶች ነበሩና በንግግራቸው ውስጥ «ካህን» የተባለው ቃል ብዙ ጊዜ እንደሚገባ በታሰበ ነበር። አለመግባቱ በጣም የሚያሳስብ ነገር ነው።

ለዚህ ሁሉ ነገር ምክንያት አለ። የብሉይ ኪዳን ካህናት የክርስቶስ ምሳሌዎች ሆነው በክርስቶስ ተፈጸሙ፡ (ዕብ.9:11-14)። እንደዚሁም ደግሞ «ካህን» የተባለው ቃል መስጊዱን አቅራቢ ማለት ስለሆነ፤ መስጊዱን ተቆም ሁሉ የክርስቶስ የአንዱ መስጊዱን ምሳሌዎች ሆነው በእርሱ መስጊዱን ስለተፈጸሙ (ዮሐ.1:29፤ ዕብ.7:27፤ 9:26፤ 28፤ 10:11-14)፤ ከክርስቶስ ወዲህ ካህን አላስፈለገም።

ካህናት በክርስቶስ ስለተፈጸሙና ከክርስቶስ መስጊዱን ወዲህ ሌላ መስጊዱን ስለሌለ፤ የቤተ ክርስቲያን ሠራተኞች «አገልጋዮች» ወይም «ሽማግሌዎች» ናቸው

እንጂ «ካህናት» አይደሉም። ይህን ተገንዝበን ስለ ቤተ ክርስቲያን ሠራተኞች ሰንናገር የልማድ ንግግራችንን አርመን «ካህን ካህናትም» በማለት ፈንታ «ቄስ ቀሳውስትም» ብንል የተሻለ ነው።

በዚህ ቊጥር ላይ ጳውሎስ ሁለቱን አሳብ አጣምሮ ራሱን ካህንና አገልጋይ ያደርጋል። ለእግዚአብሔር ወንጌል እንደ ካህን ያገለግላል፤ ለአሕዛብም የክርስቶስ ኢየሱስ አገልጋይ ነው። ለወንጌል «ካህን» ነው፤ ለሰው ግን «አገልጋይ» ነው። ከህንቱስ በምንድር ነው? ሥጋዊ መሥዋዕት የሚያቀርብ የብሉይ ኪዳን ዓይነት ካህን አይደለም። በማስተማርና በማሳመን ግን አሕዛብን የተወደደ መሥዋዕት አድርጎ ወደ እግዚአብሔር በማቅረብ የወንጌል ዓይነት «ካህን» ነው። ይህም የቤተ ክርስቲያን «አገልጋይ (የቄስ) ዓይነተኛ ሥራው ነው።

ለ) ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ የክርስቶስ ስም ባልተጠራበት ስፍራ ወንጌልን ለመስበክ እንደተጣጣረ እንመልከት፡ (ቊ.20-21)። ወንጌልን እየሰበከ ከኢየሩሳሌም ጀምሮ እስከ ግሪክ አገር የማይ ወሰን ድረስ ዙሮ ነበር። በእርሱ ያደረው መንፈስ በአቡነ ተክለ ሃይማኖትም አድሮ ነበር። «ዋዜማ» በተባለ መጽሐፋቸው ላይ በገጽ 104 ክቡር ብላቴን ጌታ ኅሩይ ወልደ ሥላሴ ስለ አቡነ ተክለ ሃይማኖት እንዲህ ብለው ጻፉ፡-

«አቡነ ተክለ ሃይማኖት ምንም እንኳ የምንኩስና ማዕረግ ቢቀበሉ፡ እንደ እንጦንስና እንደ መቃርስ ወይም እንደ ሌሎች መነኩሳት የሰይጣንን ፈተና ፈርተው ከሰው ተለይተው ወደ ገዳም ገብተው ዕድሜአቸውን ለመጨረስ አላሰቡምና ወገባቸውን በንጽሕና ዝናር ታጥቀው፡ የብሉይንና የሐዲስን መጻሕፍት እንደ በሬዎች ጠምደው፡ በእርፈ መስቀላቸው ኢትዮጵያን እያረሱ ከማያልቀው ከሰፊው የሕይወት ጎተራ የእግዚአብሔርን ቃል እያወጡ ይዘሩ ነበር። ... በኢትዮጵያ የአቡነ ተክለ ሃይማኖት የሰብከታቸው ብርሃን ያልደረሰበት አገር የለም።»

ይህም ደግሞ የቅዱስ ጳውሎስ የሥራው አሳብ ነበረ። ይህም የልዑል አምላክ ፈቃድ ነው። ቤተ ክርስቲያን በቤተ ክርስቲያን ላይ ተደራርቦ ተሠርቶ ቀሳውስት በአንድ ቦታ ከመጠን በላይ በመገኘትና መነኩሳት የወንጌልን ብርሃን ከእንቅብ ቦታች ተጠንቅቀው ጠብቀው በበረሃ ተከማችተው በመቀመጥ ፈንታ፡ የእግዚአብሔር ፈቃድ አንድም ኃጢአተኛ እንዳይጠፋ ነውና ሁላቸው ተለያይተው ወደየአገሩ ተሠራጭተው የጠፉትን በጎች ቢፈልጉ የተሻለ ነበር፡ (ማቴ.5፡14-15፤ ሕዝ.34፡1-19)። ጌታ «ሑሩ ወመሐሩ» (ሂዱና አስተምሩ) ብሎ የተናገረውን ቃል ቸል ብለን በየአገሩ እስከ አሁን ድረስ የጠፉትን ወንድሞቻችንን ከመፈለግ ይልቅ በማኅበር ተቀምጦ መደሰት ወድደናል። በጳውሎስ በአቡነ ተክለ ሃይማኖትም ያደረው መንፈስ ቅዱስ ወደ አንጾኪያ ቤተ ክርስቲያን መጥቶ እዚያ ከበዙቱ ነቢያትና መምህራን ዘንድ ሐዋርያትን ለወንጌል ሥራ ለይቶ እንዳወጣ

(የሐዋ.13:1-4) እንዲሁ ዛሬ ወደ ኢትዮጵያ አብያተ ክርስቲያናት መጥቶ እንደ አቡነ ተክለ ሃይማኖት የሚመስሉትን ብዙዎችን ሐዋርያት ለይቶ እንዲያወጣ የየዕለቱ ጸሎታችን ይሁን።

ቍ.22-29:- የሐዋርያው አሳብ በሌላው ሰው መሠረት ላይ እንዳይሠራ የክርስቶስ ስም በተጠራበት ስፍራ ሳይሆን ወንጌልን ለመስበክ ስለነበረ፤ ሮሜም የሌላ ሰው መሠረት ብቻ ሳይሆን የነበሩበት ክርስቲያኖች የተማሩ በሃይማኖትም የበረቱ ስለነበሩና (ቍ.14) ሮሜ የክርስቶስ ስም በጣም የተጠራበት ስፍራ ስለ ነበረ፤ ወደዚያ ከመምጣት ተከልክሎ ሰንብቶ ነበር፤ (ም.1:8-11)። አሁን ግን የግድ ሊመጣ ነው። «ከኢየሩሳሌም ጀምሮ እስከ እልዋሪቆን ድረስ» እየዞረ ወንጌልን ፈጽሞ ሰብኮአልና ቃል በዚያ በኩል አሁን ስፍራ የለውም። አሳቡ ወደ እስጳንያ ለመሄድ ነው፤ ወደዚያም የሚሄድ ከሆነ በሮሜ በኩል የግድ ያልፋል። ነገር ግን የግዴታ ነገር ብቻ አይደለም። ሊያያቸው ከብዙ ጊዜ ጀምሮ ናፍቆአል። እስከ አሁን ድረስ ያ የሥራው አሳብ (ሕግ) ከልክሎት ነበር፤ አሁን ግን ማለፊያ ምክንያት ተገኘለት። ወደ እስጳንያ ቢሄድ መርከቡ የግድ ወደ ሮሜ ይገባልና የቆየ ናፍቆቱ ይፈጸማል፤ እርሱም ጥቂት ይጠግባቸዋል። በጉዞው ደግሞ እንዲረዱት ተስፋ ያደርጋል።

ሳይመጣ በፊት ግን ከእነርሱ ርቆ፤ ካለበት ከተማ ከቆሮንቶስ ወደ ኢየሩሳሌም ሊሄድ ነው። በሁለቱ የግሪክ አገር ጠቅላይ ግዛቶች የሚገኙ ክርስቲያኖች፤ በሰሜን በኩል ያለው የመቄዶንያና በዱቡብ በኩል ያለው የአካይያ ሰዎች፤ ገንዘብን አዋጥተው በኢየሩሳሌም ክርስቲያኖች መካከል የነበሩትን ድሆች ለመርዳት አስበዋል፤ በጳውሎስም እጅ ሊልኩት ቈርጠዋል፤ (1ኛቆሮ.16:1-9፤ 2ኛቆሮ. ም.8 እና ም.9፤ የሐዋ.24:17፤ ገላ.2:10)። ይህም ማሰባቸው የተገባ ነበረ፤ ለምን ቢሉ፤ አሕዛብ ከአይሁድ ዘንድ ስንትና ስንት መንፈሳዊ እርዳታ ተቀብለው ነበርና። አሁንም አሕዛብ በሥጋዊ ነገር አይሁድን ቢያገለግሉ ውለታውን መመለስ ብቻ ነው።

እንግዲያስ ጳውሎስ ወደ ኢየሩሳሌም መሄዱ ነው። ገንዘቡን አድርሶ በመስጠት የመቄዶንያንና የአካይያን ሰዎች ፍሬ በሰማይ መዝገብ አስጽፎ በስሌታቸው ካተመው በኋላ (ማቴ.6:19-21፤ ፊልጵ.4:14-17) ተመልሶ መጥቶ በሮሜ በኩል አልፎ ወደ እስጳንያ ይሄዳል። በመጣም ጊዜ ጥቂት ይጠግባቸዋል (ቍ.24)፤ የክርስቶስንም በረከት ሙላትም ያካፍላቸዋል፤ (ቍ.29።)

ማስገንዘቢያ

1. ጳውሎስ ወደ ሮሜ በመጣ ጊዜ አመጣጡ አስቦት እንደነበር ሳይሆን እንደ እስረኛ ሆኖ ነው። ገንዘቡን ይዞ ወደ ኢየሩሳሌም በደኅና ደረሰ፤ እዚያ ሲደርስ ግን

በቤተ መቅደስ ተገኝቶ ተያዘና እንደ ይግባኝ ባይ ሆኖ ወደ ሮሜ ደረሰ፤ (የሐዋ. 21:15፤ 17፤ 26-36፤ 25:9-12።) ወደ እስኳንያ ይድረስ አይድረስ በእርግጥ አልታወቀም። በመጀመሪያ ቀጠሮው እንደተለቀቀ ታውቅልል፤ (2ኛጢሞ.4:16-17) የሮሜው ቀሌምንጦስም ሐዋርያው በኋላ «እስከ ምሥራቅ ዳር ድረስ» እንደ ሄደ ጽፎአል። ቢሆንም፤ እርግጡ አልታወቀም።

2. ከዚህ በፊት፤ በምዕ.11 ላይ፤ ለአይሁድ ያለብንን ዕዳ አይተናል። መጽሐፍ ቅዱስን፤ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስን፤ መድኃኒታችን ኢየሱስ ክርስቶስን፤ እነዚህን ሁሉ ከአይሁድ ዘንድ አግኝተናል። ጳውሎስ አሕዛብ ያገለግሉአቸው ዘንድ «ይገባቸዋል» ይላል፤ (ቊ.27)። ይህ «ይገባቸዋል» የተባለው ቃል በእኛ ዘንድ ደግሞ ጉዳይ የለውምን? አለው እንጂ! ያለብን ዕዳ በእውነት ከፍ ያለ ነው። በማፍቀር፤ በመጸለይ፤ በመርዳት፤ ያን ዕዳ ለመከፈል እናስብ እንጂ አገራችን እንደ ሌሎች አንዳንድ አገሮች ሆኖ አይሁድን ከመጥላት ትጠንቀቅ። የአይሁድ ወዳጅ የእግዚአብሔር ተወዳጅ ነው፤ (ዘፍ.12:3)።

ቊ. 30-33፡- ወደ ሮሜ ስለ መምጣቱ በጋላ መንፈስና አሳብ ሲናገር ቆይቶ ነበር። አሁን ግን አሳቡን ደግሞ ይመልሰና በፊቱ ያለውን ነገር ይመለከተዋል። ወደ ኢየሩሳሌም መሄዱ ነው፤ በኢየሩሳሌም ያሉት አይሁዶች ግን ሊገድሉት ይፈልጋሉ! የቤተ ክርስቲያን አሳዳጅ በነበረ ጊዜ አክብረውት ነበር! አሁን ግን ዋና ምኞታቸው ሊያጠፉት ነው፤ (የሐዋ.9:23፤ 28-29፤ 21:22፤ 31፤ 22:22፤ 23:12-14 25:2-3)። አሁንም ወደ መካከላቸው ሊገባ ነው!

ደግሞ ሁለተኛ አሳብ አስጨነቀው። በኢየሩሳሌም የነበሩት አይሁዳዊ ክርስቲያኖች ከአሕዛብ የመጣላቸውን እርዳታ እሺ ብለው ይቀበላሉን? እንጂ! አጠራጣሪ ነበር! ባይቀበሉትሳ? አሕዛብ በብርቱ በተቀየሙ ነበር! ክርስቶስ አንድ ያደረገው ደግሞ በተለያየ ነበር (ኤፌ.2:12-19)፤ ጳውሎስም ሊያገናኛቸው የታገለው ትግል ሁሉ ከንቱ ሆኖ በቀረ ነበር።

ስለዚህ ሁሉ የሮሜ ሰዎች ይጸልዩለት ዘንድ ይለምናቸዋል። መለመኑም ብርቱ ነው። «በጌታችን በኢየሱስ ክርስቶስ» ይለምናቸዋል! ማለት፤ የክርስቶስን ነገር እንደሚያከብሩት ያህል። ሐዋርያው ያቀደው አሳብ ሳይፈጸም የቀረ እንደሆነ የጌታ ነገር በተጉዳ ነበርና። ደግሞ «በመንፈስ ፍቅር» ይለምናቸዋል! እርሱም ማለት በእርሱና በእነርሱ መካከል በኖረው የፍቅር አንድነት። የሚለምናቸውም ለመጸለይ ብቻ አይደለም፤ እንዲጋደሉም ነው እንጂ። ጸሎትን መድገም ወይም ቃልን መናገር ብቻ አይደለም፤ ነገር ግን እየተጋደሉ እንዲጸልዩ ነው። የሚጋደሉበት ገድል ነው፤ (ሉቃ.24:44፤ ቂላ.1:29፤ 2:1)። እንግዲያስ ለሦስት ነገሮች ይጸልዩለት ዘንድ ይለምናቸዋል፡-

1. በእግዚአብሔር ፈቃድ በደስታ ወደ ሮሜ እንዲመጣና ከእነርሱ ጋር ጥቂት እንዲያርፍ፤
2. በይሁዳ ካሉት አይሁዶች ይድን ዘንድ፤
3. አገልግሎቱ ደስ የሚያሰኝ ይሆን ዘንድ፤

በፊቱ ያለውን ትግል አሳምሮ ያውቃል፤ ዐውቆም ይሄዳል። ክርስቶስ በፊቱ የነበረውን እያወቀ ፊቱን እንዳቀናና ጸንቶም ወደ ኢየሩሳሌም እንደ ወጣ (ሉቃ.9:51፤ 18:31-33፤ ማር.10:32) እንዲሁ ተከታዩ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ ከመሄድ ሊቀር ይችላል ነበር፤ እንደ ጌታው ግን «አንተ የምትወደው እንጂ እኔ የምወደው አይሁን» ብሎ ሄደ። ለመሄድ ሲል ግን «ወደ እግዚአብሔር እየጸለያችሁ ከእኔ ጋር ትጋደሉ ዘንድ እለምናችኋለሁ» ይላል። እርሱ ራሱ ወደ ግጭት ወደ ጭቅጭቅና ወደ መከራ ሊገባ ነው። ቢሆንም፤ በሰላም አምላክ እየተጽናና ለእነርሱ ሰላምን ይመኛል፤ (ቱ.33።) በጅረት እንዳለ አዝዋሪት ነው። በዙሪያው ሁሉ ሁከት ይሆናል፤ ከዚያ ከአዝዋሪት መካከለኛ ውኃ ግን የማይነቃነቅ የሰላም ቦታ አለ። በዙሪያችሁ ሁሉ ሁከት ሲሆን በሰላም አምላክ ሁኑ! ይላቸዋል።

ማስገንዘቢያ፡- ሮማውያን ለጸለዩለት ጸሎት መልስ ተገኝቶ ይሆንን? እንደተገኘ ይመስላል። ወደ ሮሜ እንዲመጣና ከእነርሱ ጋር ጥቂት እንዲያርፍ እንዲጸልዩለት ለምናዛቸው ነበር። ጸሎታቸው ተሰማ። ደረሰ! የሮሜ ክርስቲያኖችም ሊቀበሉት ሲወጡ ሐዋርያው እንደምን ተደስቶ ይሆን! «ባያቸው ጊዜ እግዚአብሔርን አመሰግንና ልቡም ተጽናና» ይላል። ከእነርሱም ጋር ሁለት ዓመት ያህል ተቀመጠ፤ (የሐዋ.28:15-16፤ 30-31)።

በይሁዳ ከነበሩት አይሁዶች ይድን ዘንድ እንዲጸልዩለት ለምናዛቸው ነበር። አይሁዶች ሁከት አንሥተው ሊገድሉት ሲፈልጉ፤ የሻለቃው ከተፍ ማለቱን አይተው ጳውሎስን ከመምታት ያስተዋቸው የሮሜ ክርስቲያኖች ጸሎት ይሆን ይሆንን? (የሐዋ.20:30-32)። ይሆናል! በዐውሎ ነፋስ ተይዞ ይሄድበት የነበረው መርከብ ሲሰባበር፤ ጳውሎስን ያዳነውና ወደ ሮሜ በደገና እንዲደርስ ያደረገው የሮማውያን ጸሎት ይሆንን? (የሐዋ.27:20፤ 41-44)። ይሆናል!

የጸለዩ ሰዎች ባሰቡት ዓይነት አልተፈጸመም ይሆናል እንጂ ጸሎታቸው የኃይል ሥራ እንደሠራና መልስ እንዳገኘ አይጠረጠርም፤ (ኢሳ.42:16)። እንዲሁም ደግሞ እኛ አንዱ ለአንዱ በጸሎት እንጋደል፤ መልስ ሳይመጣ ከቶ አይቀርምና።

ምዕራፍ 16

1. በክንክራሉስ ባለች ቤተ ክርስቲያን አገልጋይ የምትሆን እጎችንን ፌቢንን አደራ ብያችኋለሁ፤ 2. ለቅዱሳን እንደሚገባ በጌታ ተቀበሉት፤ እርስዋ ለብዙዎች ለእኔም ለራሴ ደጋፊ ክረችና፤ ከእናንተም በምትፈልገው በማናቸውም ነገር እርዱኣት።

3. በክርስቶስ ኢየሱስ አብረውኝ ለሚሠሩ ለቋርስቅላና ለአቂላ ሰላምታ አቅርቡልኝ፤ 4. እነርሱም ስለ ነፍሴ ነፍሳቸውን ለሞት አቀረቡ፤ የአሕዛብም አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ የሚያመሰግኑአቸው ናቸው እንጂ እኔ ብቻ አይደለሁም፤ 5. በቤታቸውም ላለች ቤተ ክርስቲያን ሰላምታ አቅርቡልኝ። ከእስያ ለክርስቶስ በኩራት ለሆነው ለምወደው ለአጤጤን ሰላምታ አቅርቡልኝ። 6. ስለ እናንተ ብዙ ለደከሙ ለማርያ ሰላምታ አቅርቡልኝ። 7. በሐዋርያት መካከል ስመ ጥሩዎች ለሆኑ፤ ደግሞም ክርስቶስን በማመን ለቀደሙኝ አብረውኝም ለታሰሩ ለዘመዶቹ ለአንዲራጌቶን እና ለዩልያን ሰላምታ አቅርቡልኝ። 8.9. በጌታ ለምወደው ለቋልያጦን ሰላምታ አቅርቡልኝ። በክርስቶስ አብሮን ለሚሠራ ለኢሩባናን ለምወደውም ለስንጣክን ሰላምታ አቅርቡልኝ። 10. በክርስቶስ መሆኑ ተፈትና ለተመሰገነው ለኤጤጤን ሰላምታ አቅርቡልኝ። ከአርስጣባሉ ቤተ ሰዎች ላሉት ሰላምታ አቅርቡልኝ። 11. ለዘመዲ ለሄሮድዮና ሰላምታ አቅርቡልኝ። ከንርቀሱ ቤተ ሰዎች በጌታ ላሉት ሰላምታ አቅርቡልኝ። 12. በጌታ ሆነው ለሚደክሙ ለፕሮዲሞናና ለጦርፊሞላ ሰላምታ አቅርቡልኝ። በጌታ እጅግ ለደከሙ ለተወደደች ለጦርሲዳ ሰላምታ አቅርቡልኝ። 13. በጌታ ሆኖ ለታወቀ ለኃሮን ለእኔና ለእርሱም እናት ሰላምታ አቅርቡልኝ። 14. ለአስቀሪጦንና ለአፍለሶንጳ ለሄሮሚንም ለጳጥሮባም ለሄሮማንም ከእነርሱም ጋር ላሉ ወንድሞች ሰላምታ አቅርቡልኝ። 15. ለፍሌጎንና ለዩልያ ለኔርያና ለእጎቱም ለኦልጎጦንም ከእነርሱም ጋር ላሉ ቅዱሳን ሁሉ ሰላምታ አቅርቡልኝ። 16. በተቀደሰ አላላም እርስ በርሳችሁ ሰላምታ ተሰጧቸው። የክርስቶስ አብያተ ክርስቲያናት ሁሉ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል።

17. ነገር ግን፤ ወንድሞች ሆይ፤ እናንተ የተማራችሁትን ትምህርት የሚቃወሙትን፤ መለያየትና ማሰናከያን የሚያደርጉትን ሰዎች እንድትመለከቱ እለምናችኋለሁ፤ ከእነርሱ ዘንድ ፈቀቅ በሉ፤ 18. እንዲህ ያሉት ለገዛ ሆዳቸው እንጂ ለጌታችን ለኢየሱስ ክርስቶስ አይገዙምና፤ በመልካምና በሚያቂላምጥ ንግግርም ተንኩል የሌለባቸውን ሰዎች ልብ ያታልላሉ። 19. መታዘዛችሁ ለሁሉ ተወርቶአልና፤ እንግዲህ በእናንተ ደስ ይለኛል፤ ነገር ግን ለበጎ ነገር ጥበበኞች ለክፉም የዋሆች እንድትሆኑ እወዳለሁ። 20. የሰላምም አምላክ ሰይጣንን ከእግራችሁ በታች ፈጥኖ ይቀጠቅጠዋል። የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከእናንተ ጋር ይሁን።

21. አብሮኝ የሚሠራ ጢሞቴዎስ ዘመዶቼም ሉቲዮስና ኢያሶን ሱሲጲፕሮስም ሰላምታ ያቀርቡላችኋል።

22. ይህን መልእክት የጻፍሁ እኔ ጤርጥዮስ በጌታ ሰላምታ አቀርብላችኋለሁ።

23. የእኔና የቤተ ክርስቲያን ሁሉ አስተናጋጅ ጋይዮስ ሰላምታ ያቀርብላችኋል።
የከተማው መጋቢ ኤርስጦስ ወንድማችንም ቱኦስፕሮስ ሰላምታ ያቀርቡላችኋል። 24.
የጌታችን የኢየሱስ ክርስቶስ ጸጋ ከሁላችሁ ጋር ይሁን! አሜን።

25.26. እንግዲህ እንደ ወንጌሉ ስለ ኢየሱስ ክርስቶስም እንደ ተሰበከ፣ ከዘላለም ዘመንም
የተሰወረው አሁን ግን የታየው በነቢያትም መጻሕፍት የዘላለም እግዚአብሔር እንደ አዘዘ
ለእምነት መታዘዝ ይሆን ዘንድ ለአሕዛብ ሁሉ የታወቀው ምሥጢር እንደ ተገለጠ መጠን
ሊያበረታችሁ ለጧችለው፣ 27. ብቻውን ጥበብ ላለው ለእግዚአብሔር በኢየሱስ ክርስቶስ
እስከ ዘላለም ድረስ ክብር ይሁን! አሜን።

* * *

ምዕራፍ አሥራ ስድስት

እንግዲህ ጳውሎስ ሥራውን ፈጽሞአል። ስለ ኃጢአትና ለሁሉም ጽድቅ እንደሚያስፈልግ፣ ስለ ጽድቅ መገኘትና ስለ መቄጠሩ፣ ስለ ቅድስና፣ ስለ እስራኤል መቅረትና ስለ አሕዛብ መተከል፣ ስለ ክርስቲያንም መመላለስ፣ ሙሉ የሆነ ወንጌልን ጽፎአል። አሁንም የቀረው ሰላምታና ፈርግ ብቻ ነው። መልእክቱን ወደ ሮሜ የምታደርስለትን ፈቤን የተባለችውን ቤት እንዲረዱአት አደራ ካላቸው በኋላ (ቱ.1 እና 2) በሮሜ ለሚያውቃቸው ክርስቲያኖች የራሱን ሰላምታ ያቀርባል፣ (ቱ.3-16።) የሐሰትን ትምህርት ከሚያስተምሩ ሰዎች አስጠንቅቆ ሲያበቃ (ቱ.17-20) አብረውት በቆርንቶስ ያሉትን ክርስቲያኖች ሰላምታቸውን ደግሞ ያቀርብና አምላክን እያመለከነ መልእክቱን ይጨርሳል፣ (ቱ.21-24።)

ቱ.1-2:- ከቆርንቶስ ከተማ 14 ኪሎ ሜትር ርቀት የሚገኘው የከንከራኦስ ቤተ ክርስቲያን አገልጋይ የነበረች ፈቤን የምትባል ክርስቲያን በጉዳይ ምክንያት ወደ ሮሜ ትሄድ ነበርና ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ የጻፈውን መልእክት በእርስዋ እጅ ለመላክ አስቦአል። ስለዚህች ቤት በሌላ ዘንድ አናት-ብም፣ በምን ጉዳይም እንደተያዘች አናውቅም። የሆነ ሆኖ፣ ከቆርንቶስ አንሥታ እስከ ሮሜ ድረስ ያለውን ረጅም ጉዞ ለመሄድ ስለ ቻለችና ክርስቲያኖችን ጳውሎስንም ራሱን ለመደገፍ ስለበቃች ጨዋ ቤት መሆንዋን እንረዳለን። ወደ ሮሜ የምትሄድ ነበረችና ሐዋርያው እንደ ማስተዋወቂያ ወረቀት እንዲሆንላት እነዚህን ተጥሮች ጽፎአል። የሮሜ ክርስቲያኖች ይህች ወደ እነርሱ ዘንድ የመጣችው ቤት መንፈሳዊ እኅትና የከበረች የቤተ ክርስቲያን አገልጋይ እንደሆነች ይወቁ። አገልጋይነቷ በምን በኩል እንደሆነ አልተጻፈም! ነገር ግን በሴቶች መካከል ለቤት የሚሆን መንፈሳዊ ሥራ ምን ጊዜም ቢሆን እንደማይታጣ እንዘንጋውም። የሮሜ ክርስቲያኖች ይህችን ቤት «ለቅዱሳን እንደሚገባ በጌታ» ይቀበሉአት ዘንድ ታዝዘዋል። ምእመናን ሁሉ «ቅዱሳን» እንደሆኑ እንጂ «ቅዱሳን» የተባሉት ሌሎች እንዳልሆኑ ከዚህ በፊት በልዩ ልዩ ቦታ አይተናል፣ (ም.12:13! ም.15:25-26!31)። ምእመናን ከሁሉ የደከሙ ምንም ቢሆኑ ሁላቸው ቅዱሳን ናቸው። «ለቅዱሳን እንደሚገባ ተቀበሉአት» ሲባል፣ ማለቱ ወይም እነርሱ ቅዱሳን ስለ ሆኑ ቅዱሳንን መስለው ጉዳይዋን እንደ ግል ጉዳያቸው እንዲመለከቱት እንጂ የዚህን ዓለም ሰዎች መስለው ቸል በማለትና ነገሩን በማዘግየት እንዳያጉላሉአት፣ ወይም እርስዋ ክርስቲያን ስለሆነች ከእግዚአብሔር ቅዱሳን እንዲቱ መሆንዋን ተረድተው ጉዳይዋን በትጋት እንዲፈጽሙላት ማለት ነው።

ማስገንዘቢያ ይህ የማስተዋወቂያ ወረቀት አሰጣጥ ጥንት የሆነ የቤተ ክርስቲያን ልምድ ነበረ፤ (2ኛ ቆሮ.3:1፤ ዮሐ.28:27፤ 2ኛ ቆሮ.8:18-24፤ 3ኛ ዮሐ.ፉ.9-10)። ገናም በአንዳንዶች አብያተ ክርስቲያናት ይደረጋል። ሰው ከአንድ አገር ወደ ሌላ ሲዛወር፤ እንዲሁም ከአንድ ቤተ ክርስቲያን ወደ ሌላ፤ ከነበረበት ቤተ ክርስቲያን ዘንድ የመታወቂያ ወረቀትን ተቀብሎ ወደ አዲሱ ቤተ ክርስቲያን ይወስደዋል። ይህ መልካምና ጠቃሚ ልምድ ነው። የሰው ልብ እንደማይታወቅ እውነት ነው። ቢሆንም፤ ዛፍ ከፍሬዋ ትታወቃለች እንደ ተባለ (ማቴ.7:15-20) ሰው ከሥራው ይታወቃልና እውነተኛ ክርስቲያን ከሐሰተኛ ይለያል ይታወቃልም። ይህ የድሮ ቤተ ክርስቲያን ልማድ የሆነ የመታወቂያ ወረቀት አሰጣጥ ዛሬ ቢፈጸም ቤተ ክርስቲያን ከብዙ መታለል ከብዙም መጸጸት ትጠበቅ ነበር።

ፉ.3-16:- ጳውሎስ አሁን በሮሜ ከተማ ወዳሉ ወደ ብዙ ሰዎች ዘንድ ሰማምታውን ያቀርባል። ወደ ሮሜ ከቶ ያልሄደ ሰው እንደምን አድርጎ እነዚህን ያህሉ ሰዎችን ያውቃል? ተብሎ ቢጠየቅ፤ ሮሜ የሮማዊ ግዛት ሁሉ ዋና ከተማ በመሆንዋና ጳውሎስ በዚያ ግዛት ከ20 ዓመታት በላይ እያስተማረ መመለሱ ሲታሰብ፤ እርሱ በሮሜ 27 የሚያህሉትን ሰዎች ቢያውቅ በእውነት የሚያስደንቅ ነገር አይደለም።

በዚህ ዝርዝር ውስጥ ከሚገኙት ሰዎች ብዙዎች የሴቶች ሰዎች ናቸው (ፉ.3፤6፤12፤13፤15)፤ የቤተ መንግሥት ሰዎች ሰዎች አሉ (ፉ.10-11)፤ የጣሪያዎችም ሰዎች አሉ፤ (ፉ.12)። ሰዎቹ ከልዩ ልዩ ክፍል የመጡ ናቸው፤ ነገር ግን አሁን በክርስቶስ አንድ ናቸው። በእነዚህ 14 ፉጥሮች ውስጥ «በክርስቶስ» ወይም «በጌታ» የተባለው ቃል 9 ጊዜ ተጽፎ ይገኛል፤ (ፉ.3:7:8:9:10:11:12:13)። ወንጌል ለሁላቸው የእግዚአብሔር ኃይል ለማዳን ሆኖአል፤ (ም.1:16)። የሚበዙት ከዝቅተኛ የሰው ወገን የመጡ ናቸው፤ ይህም ከነገሩ ጋር የሚስማማ ነው፤ (1ኛ ቆሮ.1:26-29)። በሮሜ ከተማና በሮማውያን ዘንድ ያልታወቁ ይሆናሉ፤ በእግዚአብሔር ግን የታወቁና የተወደዱ የእርሱ ቅዱሳን ናቸው፤ (ሚል.3:16-17፤ ገላ.4:9)።

ጳውሎስ እነዚህን ሰዎች ሁሉ በጽኑ ፍቅር ይወዳቸው ነበር። ልጆቹና ወንድሞቹ ባልንጀሮቹም ነበሩ። ሁላቸውን በልቡ ያስታውሳቸው ነበር፤ ለሁላቸው ያለማዳረጥ ይጸልይ ነበር፤ ስለ ሁላቸውም ፍቅር የሞላበትን መልካም ነገር ይናገራል። አንዱ «የምወደው» ነው፤ አንዲቱ «በጌታ የደከመች» ናት፤ አንዱም «ተፈትኖ የተመሰገነ» ነው። ሁላቸው በልቡ ይኖራሉ፤ (ፊል.1:7)።

ማስገንዘቢያ:- ክርስቲያን ከክርስቲያን በአስተዳደር በባህልና በአገር ልማድ ይለያይ ይሆናል። ይሁን እንጂ፤ ሁሉ «በክርስቶስ» ከሆኑ አንድ ናቸው፤

(ገላ.3:28)። የክርስቲያን አንድነት የውጭ ነገር፣ የአስተዳደር፣ የባህል፣ ወይም የሥርዓት ሳይሆን፤ የውስጥ ነገር፣ የመንፈስ ነገር፣ ነው። (ኤፌ.4:5-6)። ባህልና ልማድ ምንም ቢለያያቸው «በክርስቶስ» የሆኑት አንድ ስለሆኑና ለእኛ ክርስቶስ ራሱ የተመኘው አንድነታችን ስለሆነ (ዮሐ.17:11፤21-23)፣ «በክርስቶስ» መሆናችንን አረጋግጠን አንድነታችንን እናጠንክር እንጂ ልማድና ባህል እንዳይለያየን እንጠንቀቅ። መተባበር ኃይል ነው። (ፊልጵ.1:27)።

ፋ.3-5:- ከሮሜ ተሳድደው የነበሩት አቂላና ጵርስቅላ አሁን ወደ ሮሜ እንደተመለሱ እናያለን። (ዮሐዋ.18:2)። ነፍሳቸውን ለሞት መቼ እንዳቀረቡ አናውቅም። ቢሆንም፣ የጳውሎስን ሕይወት ለማዳን ብለው ከዕለታት አንድ ቀን የራሳቸውን ሕይወት ለሞት አግብተው ነበር፤ ይህንም በማድረግ ቤተ ክርስቲያንን በሞላ የእነርሱ ባለ ዕዳ አድርገዋት ነበር። ያደረጉትንም ነገር ሐዋርያው ከቶ አልረሳም። አሁን ከብዙ ዓመታት በኋላ ውለታውን ገና ያውቃል ገናም ይናገርበታል።

ቤታቸውን ቤተ ክርስቲያን ማድረግ የአቂላና የጵርስቅላ ልማድ ነበረ። በዚያ ዘመን በብዙ የሚቈጠሩ ክርስቲያኖች በአንድነት እንዳይሰበሰቡ በመንግሥት ተከልክሎ ነበርና በአንድ ቤት በጥቂቱ ብቻ ይሰበሰቡ ነበር። ገና ደግሞ ለቤተ ክርስቲያን የሚሆን ልዩ ሕንፃዎች አልነበሩትምና በግል ቤታቸው ይሰበሰቡ ነበር። አቂላና ጵርስቅላ በኤፌሶን ሳሉ እንደዚህ ያለ ቤተ ክርስቲያን በቤታቸው ነበራቸው። (1ኛቆሮ.16:8፤19)። ሌሎችም ልዩ ልዩ ሰዎች እንደዚሁ ያደርጉ ነበር። (ዮሐዋ.12:12፤ ቴላ.4:15፤ ፊልሞ. ፋ.2)።

ይህ በጥንት ቤተ ክርስቲያን ዘንድ ታላቅ ሥራ የሠራው ልማድ፤ ማለት፣ ክርስቲያኖች የግል ቤታቸውን ቤተ ክርስቲያን ማድረጋቸው፤ በዛሬው ዘመናችን ደግሞ ቢደረግ ምእመናንንም ቤተ ክርስቲያንንም ያበረታ ነበር። ቤተ ክርስቲያን በሌለበት ቦታ ሁሉ ክርስቲያኖች የሆኑ ባልና ሚስት የሚኖሩበትን ቤታቸውን ቤተ ክርስቲያን ቢያደርጉ መልካም ነበረ። ሌላ ብዙ ሥራ ለእግዚአብሔር ልትሠራ ላልቻለች ቤት መልካም ሥራ ይኸውላት! ወንጌል እንዲሰማበትና ሰው ወደ ክርስቶስ እንዲሳብ የቤትዋን አዳራሽ ወይም ትልቁን ክፍል አሁድ አሁድ ለይታ (ቀድሳ) ቤተ ክርስቲያን ታድርገው። ሐዋርያት ያመሰገኑት ልማድ ነውና ይህን ልማድ ብንከተል ቤተ ክርስቲያን ትበረታበታለች እንጂ ትጉዳበታለች ብሎ ሊነቅፈን የሚችል የለም።

ፋ.7:- «አብረውኝ ለታሰሩ»! ከጳውሎስ ጋር አብረው የታሰሩት ሰንቶች ይሆኑ ይሆን? (ቴላ.4:10፤ ፊልሞ. ፋ.23)። ከጳውሎስ ጋር መታሰር የክብር ማዕረግ ሰንኳ ሆነ፤ ያፈረበትም ከቶ አልነበረም። ሐዋርያው ስንትና ስንት ጊዜ ታስሮአል! (2ኛቆሮ.11:23)። እርሱም ራሱ «በእውነት በክርስቶስ ኢየሱስ

እግዚአብሔርን እየመሰሉ ሊኖሩ የሚወዱ ሁሉ ይሰደዳሉ» ብሎ አስጠነቀቀን። እኛ ግን ለክርስቶስ ስንል መታሰርን ይቅርና መሰደብን መቼ ቻልን? እውነተኞች፡ ግለት ለክርስቶስ የተለየን፤ ክርስቲያኖች ብንሆን እንኳ የዲያብሎስ ግዛት የሆነ የዚህ ዓለም ሰው «ክርስቲያን!» ብሎ ቢሰድበን ጴጥሮስ ክርስቶስን እንደ ካደው እንዲሁ እኛ ከሰድብ ለማምለጥ ብለን ባንድ አፍታ እንከደዋለን! ጴጥሮስ መቸም ክርስቶስ የእግዚአብሔር ልጅ መሆኑን ከቶ አልካደም። የካደው እርሱ ጴጥሮስ የክርስቶስ ወገን፤ «ክርስቲያን»፤ መሆኑን ነው። (ማቴ.26:69-75)። እኛም ደግሞ በጴጥሮስ ምሳሌ የክርስቶስ ልዩ ዜጋዎች (ክርስቲያኖች) መሆናችንን ደብቀን ክርስቶስን ስንት ጊዜ ከደናል! ስለ እኛም ደግሞ «ስለ ስሙ ይናቁ ዘንድ የተገባቸው ሆነው ስለ ተቈጠሩ ደስ እያላቸው ሄዱ» እስኪባል ድረስ እግዚአብሔር አዲስን መንፈስ፤ አዲስን ድፍረት፤ አዲስንም የክብር ግምት ይሰጠን፤ (የሐዋ.5:41)።

(ቱ.13) «ለእኔና ለእርሱም እናት።» የግርቆስ ወንጌል ቃል ፍጻሜ እነሆ! (ማር.10:29-30)። ይህች ሴት ሐዋርያውን በብዙ ተከባክበዋለችና ሐዋርያው እንደ እናት ያያታል። «ቤቶችን፤ ወንድሞችን፤ እንቶችን፤ እናቶችን፤ ልጆችንና እርሻንም» የምናገኝ እንደዚህ ነው።

ቱ.17-20:- ጳውሎስ በእውነት ነገሩን ጨርሶአል! ነገር ግን ልቡን የማያሳርፍ ገና አንድ ነገር አለና ይህን ሳይናገር ለመተው አልወደደም። በእውነት የእርሱ ጉዳይ አይደለም! በሮሜ ያሉ ክርስቲያኖች የእርሱ አይደሉም፤ ቤተ ክርስቲያናቸውም የሌላ ሰው መሠረት ነው። ቢሆንም፤ ወሬን ሰምቶአልና እንደ ታማኝ እረኛ ሆኖ በገቼ የትም ዘንድ ቢገኙ ተኩላ ሲመጣቸው ቢያይ ሳያስጠነቅቃቸው ቢቀር ሕሊናው ይወቅሰዋል እና የግድ ይናገራል። ድፍረት ግን እንዳይመስልበት ነገሩን በሰላምታና በሰላምታ መካከል አሾልኮ ይጽፈዋል።

የሮሜ ሰዎች የተማሩትን የሐዋርያትን ትምህርት የሚቃወሙ ሰዎች ወደ አገሩ ገብተዋል። የገቡት የመገረዝ ወገን እንደ ሆኑ (ገላ.1:7፤ 6:12-13)፤ ወይም ነፃነትን አወድሰው እርከስናን ለመሥራት ያደፋፈሩት እንደሆኑ (ፊልጵ.3:18-19፤ ቲቶ 1:10-11፤ 2ኛጢሞ.3:6፤ 2ኛጲጥ.2:13-19፤ ይሁዳ ቱ.11-16)፤ ወይም ደግሞ በቂላስደስ እንደገቡ ፈላስፎች እንደ ሆኑ (ቂላ.2:8)፤ ዛሬ አልታወቀም። የሆነ ሆኖ፤ እነዚህ ሰዎች ከክርክራቸው የተነሣ በቤተ ክርስቲያን ዘንድ መለያየትና ማሰናከያን አድርገው ነበር። ሐዋርያውም «ተመልከቱአቸው!» ይላል እና «ከእነርሱ ዘንድ ፈቀቅ በሉ!» ይላል። ፈቀቅ እንዲሉ እንጂ እንዳይከራከሩአቸው መምከሩን መገንዘብ ነው። እንደ እነዚህ ያሉ ሰዎች የራሳቸውን ክብር ለማላቅ የራሳቸውንም ልዩ ትምህርት ለማጽናት ይፈልጋሉ እንጂ የክርስቶስን ክብር የክርስቶስንም ነገር የሚፈልጉ አይደሉም። በቃል በመከራከርም ንግግራቸውን እያቀላመጡ የዋሆንን አታልለው እሺ አሰኝተው ወደ ትምህርታቸው ይማርኩአቸዋል። የሮሜ ሰዎች እምነትና መታዘዝ በዓለም ሁሉ

ተሰምቶ ነበርና (ም.1:8) እንደ እነዚህ ይሚመስሉት ሰዎች የግድ ይሰማሉና ይቀነባቸዋል። ወደ አገራቸው መጥተው የእነርሱን ሥራ ይሠሩ ዘንድ ይመክሩአቸዋል ያባብሉአቸዋልም። ክፉን በመሥራት ግን ከፋትን ማወቅ አስፈላጊ አይደለም። ሰው ለመልካም ነገር ጥበበኛ (ዐዋቂ) ይሁን እንጂ ለክፉ ነገር የዋህ ቢሆን አያሳፍርም። ስለዚህ እነርሱ እንደሚያባብሉት ዓይነት ክፋትን በመፈተን ማወቅ አያስፈልግም። ያነሣቸው ሰይጣን ነውና ሰይጣን ሁልጊዜ የሚያነሣውን ክርክርና መለያየት የማይወድ የሰላም አምላክ በዘፍጥ.3:15 እንደ ተባለው ሁሉ ሰይጣንን በፍጥነት ከአገራችን በታች ቀጥቅጦ ወደ ሰላም ይመልሰናል። እንዲህ ብሎ ሐዋርያው እንደገና ለመጨረስ አስቦ እንደገና የራሱ የሆነውን ሰላምታ ያቀርባል፡ (ቍ.20)።

ማስገንዘቢያ፡- እላይ የተጻፈው ሁሉ ለዛሬዬቱ ኢትዮጵያ እንዴት ምን ምቹ ነው! «እምነታችሁና መታዘዛችሁ ለሁሉ ተወርቶአል» እንደተባለው ሁሉ የኢትዮጵያና የመንግሥትዋ ዝና ዛሬ በመላ ዓለም ተሰምቶአል። ይህም ስለ ሆነ፣ ሰዎች የግድ ይመጣሉና ወደ ኢትዮጵያ ዛሬ ከየበኩሉ ሁሉ ተሰራጭተዋል። ወደ አገሪቱ የገቡ ብዙዎች ናቸው። «እናንተ የተማራችሁትን (የሐዋርያትን) ትምህርት የሚቃወሙ፣ መለያየትንና ማሰናከያን የሚያደርጉ» አሉ እንደተባለ በመካከላቸውም አልጠፉም። እኩሌቶቹ «ሚሲዮን» ተብለዋል፣ እኩሌቶቹም ደግሞ ሌላ የጥበብን ስም ይዘዋል። ሁሉም ክፉ አይደሉም፣ ሁሉም መልካም አይደሉም። እንደምን እንለያቸዋለን? «ሚሲዮን» የተባለው ሁሉ መቼም ከአንድ ዓይነት አይደለም። ከሚሲዮኖች ብዙዎቹ እውነተኛ የሐዋርያትን ትምህርት የሚያስተምሩ ናቸው። ከዚህ ከሐዋርያት ትምህርት የወጣውን ከዚህም ትምህርት ጋር የማይስማማውን ትምህርት የሚያስተምሩ ግን ሌሎች ደግሞ አሉ። ተኩላዎች ወደ አገሩ ገብተዋል። ይህስ ከሆነ ለእኛ የሚሆን የሐዋርያው ምክር ምንድር ነው? «ተመልከቱአቸው! ከእነርሱም ዘንድ ፈቀቅ በሉ!» የሚለው ነው። ምክሩንም ብንከተል ጥበበኞች ነን! ተኩላዎች አሉና እንጠንቀቅ። የበግ ለምድ የሚለብሱ አሉ (ማቴ.7:15)፤ እነዚህም በሚያቋላምጥ ንግግር የየዋህንን ልብ ያታልላሉ።

እላይ «እንደምን እንለያቸዋለን (እናውቃቸዋለን)?» ተብሎ ተጠይቆ ነበር። ሐዋርያው ራሱ የምንፈትንበትን ፈተና አስረድቶናል። «የተማራችሁትን ትምህርት የሚቃወሙ፣ መለያየትንና ማሰናከያን የሚያደርጉ» ብሎአል። በእነዚህ ሁለት ነገሮች ልንፈትናቸው እንችላለን። እነዚህ የገቡት ሰዎች ሐዋርያት ያላወቁትን ወይም ስንኳ ሐዋርያት የጠሉትን ትምህርት ያስተምራሉን? ያስተምሩ እንደሆነ ተኩላዎች ናቸውና ከእነርሱ ዘንድ ፈቀቅ በሉ! ወይም ደግሞ በክርስቲያኖች መካከል መለያየትንና ማሰናከያን ያደርጋሉን? ያደርጉ እንደሆነ ተኩላዎች ናቸውና ፈቀቅ በሉ! ለዚህ ሁሉ ነገር ጠቢባን እንሁን። ከተቀበልነው ከሐዋርያት ትምህርት ጋር የሚስማማ ነገር ሁሉ መልካም ነውና ለመጽናናታችን ልንቀበለው እንችላለን።

ከዚያ ትምህርት የወጣ (ያልተስማማ) ነገር ሁሉ ግን በራእይ 22: 18 ላይ ከተጻፈው ፍርድ በታች የወደቀ ነውና ክፉ ነው ልንቀበለውም አንችልም። የሆነ ሆኖ ግን ሐዋርያው «ተመልከቱአቸውና ከእነርሱ ዘንድ ፈቀቅ በሉ» እንዳለ እንጂ «ከእነርሱ ጋር ተከራከሩ» እንዳላለ ልብ እናድርግ።

የሐዋርያትን ትምህርት ካላወቅን ግን እንደምን እንሆናለን? በዚያን ጊዜ እራታቸው ብቻ እንሆናለን! ሐዋርያት ያስተማሩት ትምህርት ምን እንደሆነ ካላወቅን ልንፈትናቸው ልንለያቸውም አንችልም። እኛ ራሳችን ካልተማርን «ይህ መልካም ነው፣ ያም ክፉ ነው» ለማለት እንደምን እንችላለን? ኢትዮጵያዊ ሆይ፣ ከዚህ በአዲሱ ዘመን ሃይማኖትህን ዕውቅ! የሃይማኖት መሠረት የሆነውን መጽሐፍ ቅዱስን በመመርመር ሐዋርያት ያስተማሩትን ትምህርት ለራስህ ለይተህ ተማር ዕውቅም! ይህን ያላደረግህ እንደሆነ ወደ አገርህ የገቡትን ተኩላሞች ለመለየትና ለመካላከል እንደምን ትችላለህ?

ይህን ብለን ስንናገር በሌሎች ላይ ፈርደን ወይም ፍቅር አጥተን አይደለም። የታመነ የቀናም እረኛ በጎችን እንደሚጠብቅ እንዲሁ ከተኩላ ማስጠንቀቃችን ነው። (1ኛ ጴጥ.5: 1-4፤ ሕዝ.34: 4-10)። በጎቹ ይጠንቀቁ!

ቍ.21-24:- ሐዋርያው መልእክቱን ሲጨርስ ሳለ በክፍሉ (በቤቱ) አብረውት ምናልባት የተገኙ ጓደኞቹ ሰላምታቸውን አሁን ለሮሜ ሰዎች ያቀርባሉ። መጀመሪያው እጅግ የተወደደው የጳውሎስ መንፈሳዊ ልጁ ጢሞቴዎስ ነው። እርሱ ምን ጊዜም ቢሆን ከሐዋርያው እጅግ አይርቅም፤ (የሐዋ.16: 1-3፤ ፊልጵ.2: 19-23)። ከእርሱ በኋላ ከጳውሎስ ዘመዶች ሦስት ለጥቆ ጸሐፊው ጤርጥዮስ፤ በመጨረሻውም ከከተማ ከበርቴዎች ሦስት፤ ሰላምታቸውን ያቀርባሉ።

ሥራው አለቀና ጸሐፊው ሐዋርያዊ ሰላምታን ጨምሮ ብርዑን አኖረ። ጳውሎስ ግን ከልቡ ሙላት ገና የሚናገረው አንድ ነገር አለና ብርዑን አንሥቶ በገዛ እጁ የሚከተሉትን ቍጥሮች ጨመረ፤ (ቍ.25-27)።

ማስገንዘቢያ:- «ይህን መልእክት የጻፍሁ እኔ ጤርጥዮስ።» (ቍ.22)። መልእክቱን የጻፈ እኮ ሐዋርያው ቅዱስ ጳውሎስ አይደለምን? ነው እንጂ! ነገር ግን ከገላትያ መልእክት በስተቀር መልእክቱን ሁሉ ሲጽፍ ለጸሐፊ እየነገረ ነው ያስጻፈው። በየመልእክቱ መጨረሻ ላይ ግን እንደ ፈርማው የሚሆን ሰላምታን በገዛ እጁ ይጽፍ ነበር። (1ኛ ቆሮ.16: 21፤ ቂላ.4: 18፤ 2ኛ ተሰ.3: 17፤ ገላ.6: 11)። ጳውሎስ የዓይን በሽታ ያደረበት ይመስላልና ጽሕፈትን መጻፍ ስላስቸገረው ሁልጊዜ በጸሐፊ ያጽፍ ነበር፤ (ገላ. 4: 13-15፤ 6: 11)። የሮሜን መልእክት የጻፈለት የጸሐፊው ስም ጤርጥዮስ ነው።